

La immigració i la política catalana

Una anàlisi comparada de les actituds polítiques de la població immigrada d'origen estranger en relació amb la població catalana

Institut de Ciències Polítiques i Socials
Adscrit a la Universitat Autònoma de Barcelona

Desembre 2008

Amb el suport del Centre d'Estudis D'Opinió (CEO)

Índex

Índex	2
Introducció	3
Perfil de la població immigrada d'origen estranger	8
Descripció de la població immigrada d'origen estranger	9
La població immigrada d'origen estranger vers la població catalana	15
Conclusions	26
Valors i creences	27
Idees i conceptes	28
Comportaments	42
Conclusions	49
Actituds polítiques.....	52
Actituds respecte de la política	52
Actituds respecte de la democràcia	57
Posicions ideològiques respecte de l'eix esquerra-dreta.....	60
Actituds respecte de Catalunya i Espanya	63
Preferències partidistes	71
Conclusions	80
Institucions i líders polítics	82
Coneixement i valoració d'institucions	83
Coneixement i valoració de líders polítics	92
Conclusions	101
Conclusions	103

Introducció

Segons dades de l'Observatori Permanent de la Immigració del Ministeri de Treball i Assumptes Socials, la població immigrada a Catalunya s'ha multiplicat per tretze des de 1989 fins 2007. És a dir, al 1989 hi havia 65.533 estrangers residents a Catalunya, i actualment n'hi ha 860.575. Aquesta població representa el 12 per cent de la població total de Catalunya i el 22 per cent dels estrangers residents a Espanya. Sens dubte es tracta d'un creixement important, que ha de comportar implicacions econòmiques, socials, culturals i polítiques.

Catalunya ha estat un país receptor d'immigració en diferents moments de la seva història recent. Però si durant la dècada dels 60 i part dels 70 del segle XX, les persones immigrades provenien de la resta d'Espanya, i especialment d'Andalusia, la immigració que ha acollit en els darrers anys prové sobretot d'altres països. Així, del total de població immigrada resident a Catalunya al 2007, el 31 per cent procedeix d'Àfrica, un altre 31 per cent d'Amèrica, el 27 per cent d'Europa, i el 10 per cent d'Àsia.

Tenint en compte aquests antecedents; **l'objectiu d'aquesta recerca** consisteix a **comparar les actituds i opinions polítiques de la població immigrada d'origen estranger en relació amb els catalans**, amb la finalitat de **verificar si comparteixen o no el mateix tipus de cultura política**. D'altra banda, aquesta

comparació també ens permetrà **comprovar si** els temes i les preguntes que es formulen habitualment a **les enquestes serveixen per recollir les actituds polítiques de persones** que han arribat recentment a Catalunya i **que provenen de realitats socials, polítiques i culturals molt diferents.**

La recerca compta com a eina d'anàlisi fonamental els darrers Sondeigs d'Opinió de l'ICPS, corresponents a 2006 i 2007, i on es recullen les opinions de la població resident a Catalunya respecte de diferents qüestions, totes elles relacionades amb l'àmbit de la política. Es tracta, doncs, d'un estudi que segueix un mètode d'investigació basat en la tècnica estadística.

Cada sondeig s'ha realitzat sobre una mostra de 2.000 persones i en ambdós el total de la població immigrada procedent d'altres països se situa al voltant del 14 i el 17 per cent dels entrevistats, xifres que no s'allunyen gaire de les dades oficials sobre la població estrangera resident a Catalunya i que donen una imatge força ajustada del que representa aquest fenomen migratori al nostre país.

Tenint en compte que els dos sondeigs formulen les mateixes preguntes, les seves dades s'han unit en una única base de dades a fi d'augmentar l'eficiència estadística de les anàlisis de la recerca, i la robustesa dels seus resultats.

A partir d'aquest treball previ de construcció d'una base de dades unificada que conté la informació d'ambdós sondeigs, la recerca s'ha desenvolupat al voltant de la comparació de les respostes de la població

immigrada en relació amb les respostes dels catalans. D'altra banda, l'estudi també inclou la comparació de les actituds dels catalans d'origen amb les de les persones que resideixen a Catalunya però que van néixer a d'altres parts d'Espanya, i que principalment provenen de les onades migratòries internes de la dècada dels 60. I en la mesura que dintre d'aquests moviments migratoris destaca pel seu volum el col·lectiu de les persones que van néixer a Andalusia, la recerca incorpora a més la comparació de les respostes d'aquest grup en relació amb les de les persones nascudes a altres parts d'Espanya.

Així doncs, i malgrat que l'objectiu principal d'aquesta recerca és comparar les actituds polítiques de la població immigrada estrangera més recent, amb les actituds de la població catalana, també es tenen en compte altres nivells de comparació (població nascuda a Catalunya *versus* població nascuda a la resta d'Espanya; població nascuda a Andalusia *versus* població nascuda a altres parts d'Espanya), a fi de comprovar fins quin punt l'heterogeneïtat d'orígens dintre de la població catalana comporta l'existència d'actituds polítiques diferents.

Les qüestions objecte de comparació s'estructuren en torn dels següents eixos temàtics:

1. Valors i creences

Aquí s'inclou l'anàlisi comparada de les opinions de cada grup d'origen respecte de:

- a. idees i conceptes, com per exemple, el nacionalisme, la independència de Catalunya, el comunisme, el socialisme,

la propietat privada, el capitalisme, la globalització, el desarmament o el feminisme;

- b. comportaments que són o podrien ser objecte de reprovació social, com per exemple, l'avortament, l'adulteri, l'homosexualitat, el suïcidi, la violència domèstica, viure de l'atur, no pagar impostos, robar algun producte en un gran magatzem o atracar un banc.

2. Actituds polítiques

Aquest bloc temàtic inclou l'anàlisi comparada de les actituds de cada grup d'origen respecte de:

- a. la política, en termes dels sentiments que els inspira, i de la manca o no d'interès que tenen pels temes polítics;
- b. la democràcia;
- c. la seva posició en relació amb l'eix esquerra-dreta;
- d. les seves actituds respecte d'Espanya i Catalunya, quant a sentiment de pertinença i grau de proximitat;
- e. la simpatia o el grau de proximitat que senten respecte dels diferents partits polítics.

3. Institucions i líders polítics

Aquí s'inclou l'anàlisi comparada de les respostes de cada grup d'origen respecte de:

- a. el grau de coneixement i la valoració que li mereixen algunes institucions, com per exemple, el Govern de la Generalitat, el Govern central, els ajuntaments, l'administració pública, els tribunals de justícia, els partits

- polítics, els sindicats, l'exèrcit, les forces de seguretat de l'Estat, els mossos d'esquadra;
- b. el grau de coneixement i la valoració que li mereixen els principals líders polítics catalans i espanyols.

El present informe, que recull els principals resultats de la recerca, s'estructura en cinc blocs diferenciats. El primer bloc té com a objectiu la descripció del perfil sociodemogràfic bàsic de la població immigrada i la seva comparació amb el perfil de la població catalana, quant a la seva composició en termes de sexe, edat, nivell d'estudis, ocupació, adscripció religiosa i ús del català. Sempre que la comparació aportï diferències significatives s'inclou l'examen del perfil del col·lectiu dels andalusos i del grup de les persones nascudes a altres parts d'Espanya.

Els blocs segon, tercer i quart presenten els resultats de la comparació al voltant dels eixos temàtics esmentats (valors i creences / actituds polítiques / institucions i líders polítics). I també sempre que el resultat de la comparació sigui rellevant, a cada bloc es mostren les diferències en les seves respostes entre els catalans d'origen i les persones nascudes a d'altres parts d'Espanya, i les diferències entre els andalusos i els nascuts a la resta d'Espanya.

Finalment, l'estudi acaba amb un breu apartat de conclusions on es recullen els aspectes més destacats de la informació analitzada.

Perfil de la població immigrada d'origen estranger

Aquest apartat té per objectiu descriure el perfil sociodemogràfic de la població immigrada d'origen estranger i realitzar la comparació amb el de la població catalana. A l'hora de definir el perfil es tenen en compte aspectes com el sexe, l'edat, el nivell d'estudis, l'ocupació, l'adscripció religiosa i l'ús del català. En la mesura que es consideri interessant per les diferències que aporta, també s'hi inclou l'examen del perfil del col·lectiu dels andalusos i del grup de les persones nascudes a altres parts d'Espanya.

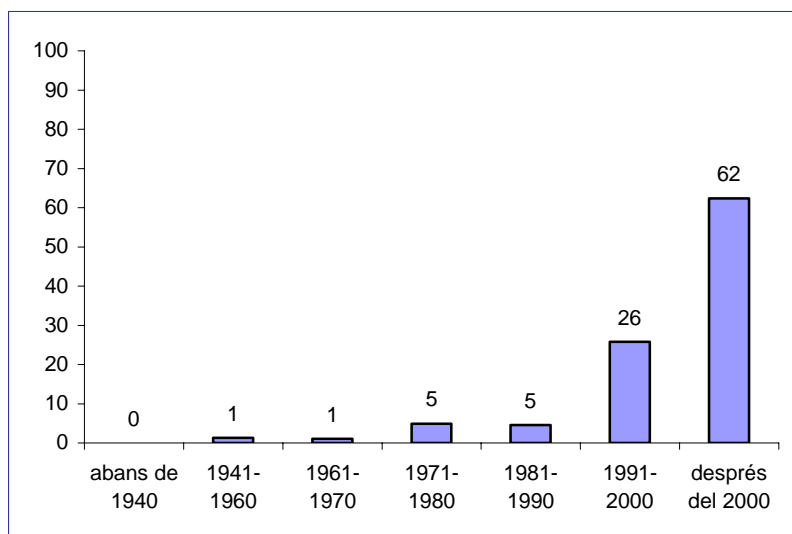
La població immigrada d'origen estranger representa el 16 per cent de la mostra del Sondeigs de l'ICPS per als anys 2006 i 2007. El 84 per cent restant es distribueix entre els nascuts a Catalunya (59 per cent), els nascuts a Andalusia (10 per cent) i els nascuts a altres Comunitats Autònomes (15 per cent).

Pel que fa a l'origen de la població immigrada en comparació amb les dades de l'Observatori Permanent de la Immigració del Ministeri de Treball i Assumptes Socials, els Sondeigs de 2006-2007 mostren una sobrerrepresentació del col·lectiu d'immigrants procedents d'Amèrica i una representació menor dels que procedeixen d'Àfrica. En canvi, les dades de població immigrada de la resta d'Europa o d'Àsia són molt semblants a les de la població real.

Descripció de la població immigrada d'origen estranger

Segons la informació recollida als Sondeigs, el 88 per cent de la població immigrada d'origen estranger va arribar a Catalunya a partir de la dècada dels noranta del segle XX. Més concretament, el 62 per cent ho ha fet en els darrers set anys, tal com mostra el gràfic 1.

Gràfic 1. Any d'arribada de la població immigrada d'origen estranger (en tant per cent)

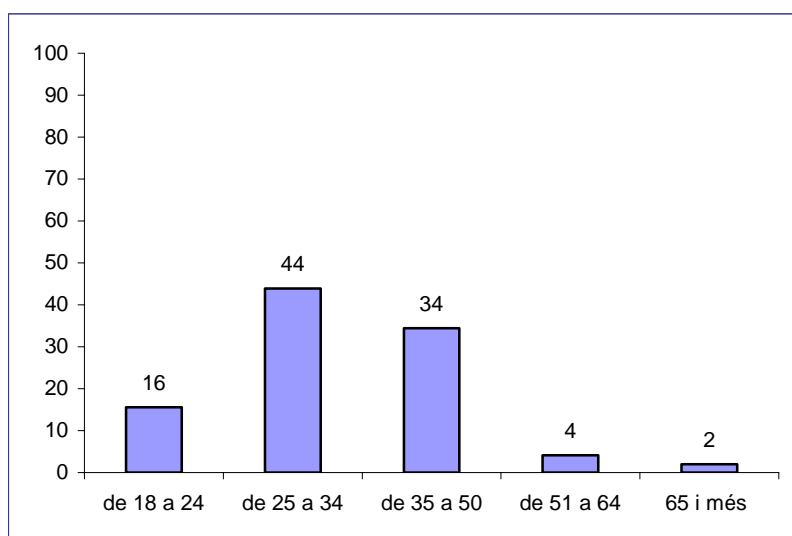

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

La majoria d'aquesta població es troba conformada per homes, que representen el 54 per cent de la mostra, mentre que les dones representen el 46 per cent restant. Així mateix, la mitjana d'edat és

de 35 anys i el gruix de la població se situa en el grup d'edat de 25 a 34 anys (veure gràfic 2).

Gràfic 2. Edat de la població immigrada d'origen estranger (en tant per cent)

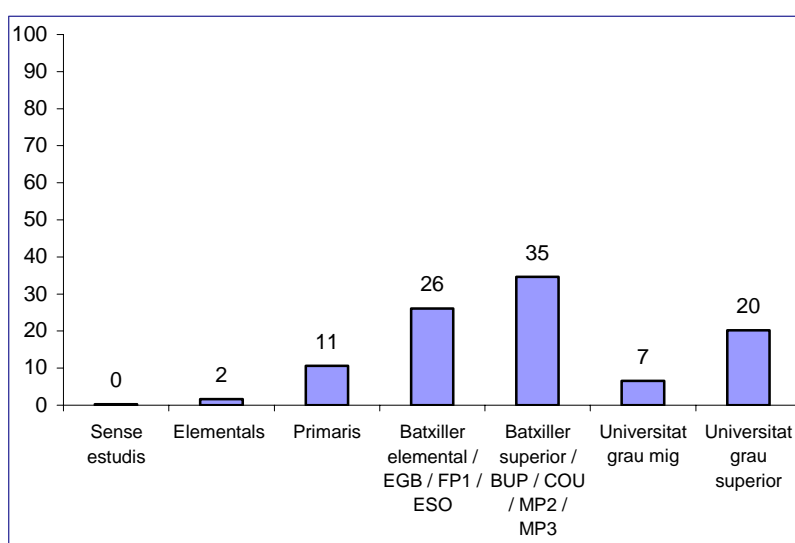
Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Aquesta població també ha finalitzat en la seva gran majoria els estudis primaris i compta amb estudis de batxillerat elemental en un 26 per cent, de batxillerat superior en un 35 per cent, i superiors o de grau mig en un 27 per cent. En canvi, el percentatge de població immigrada sense estudis o amb estudis elementals no arriba al 2 per cent de la distribució (veure gràfic 3).

Pel que fa al tipus d'ocupació que exerceix la població immigrada, la majoria són treballadors o obrers (49 per cent). Les altres dues categories amb més percentatge de població són les d'empleat

(treballadors de “coll blanc”) i la de mestresses de casa, amb un 14 per cent i un 11 per cent, respectivament. Contràriament, les categories amb menys percentatge de població immigrada són les de

Gràfic 3. Nivell d'estudis de la població immigrada d'origen estranger (en tant per cent)

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

jubilats o pensionistes, estudiants, professionals liberals, empresaris i pagesos, ja que en cap d'aquests casos se supera el 4 per cent. Així mateix, els aturats, autònoms i quadres se situen entre el 5 i 7 per cent de la distribució (veure taula 1).

L'adscripció religiosa de la població immigrada es distribueix, en percentatges similars entre aquells que afirmen ser catòlics no practicants (35 per cent) i aquells que són creients d'altres religions (35 per cent). I el percentatge de no creients és el més baix de la

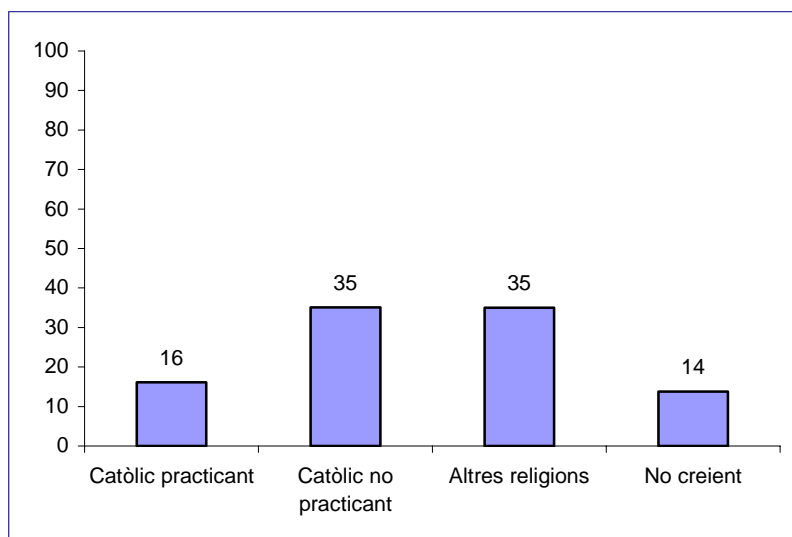
distribució, fins i tot inferior al de catòlics practicants, tal com es veu al gràfic 4.

Taula 1. Ocupació de la població immigrada d'origen estranger (en tant per cent)

Treballador / obrer	49
Empleat	14
Mestressa de casa	11
Aturat	7
Autònom	6
Quadre	5
Estudiant	3
Jubilat / Pensionista	2
Professional liberal	2
Empresari	1
Pagès	0

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

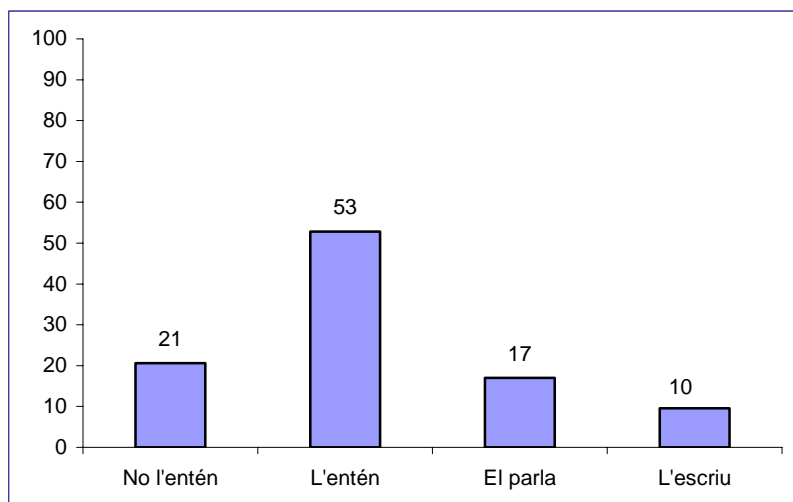
Gràfic 4. Adscripció religiosa de la població immigrada d'origen estranger (en tant per cent)

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Finalment, en relació amb el coneixement del català i el tipus d'ús d'aquest idioma, s'observa que més de la meitat de la població immigrada entén el català, tot i que tan sols un 17 per cent afirma que el parla i un 10 per cent que es capaç d'escriure'l (veure gràfic 5). Tanmateix, cal destacar que el 21 per cent dels entrevistats diu que no entén l'idioma.

Gràfic 5. Coneixement i ús del català de la població immigrada d'origen estranger (en tant per cent)

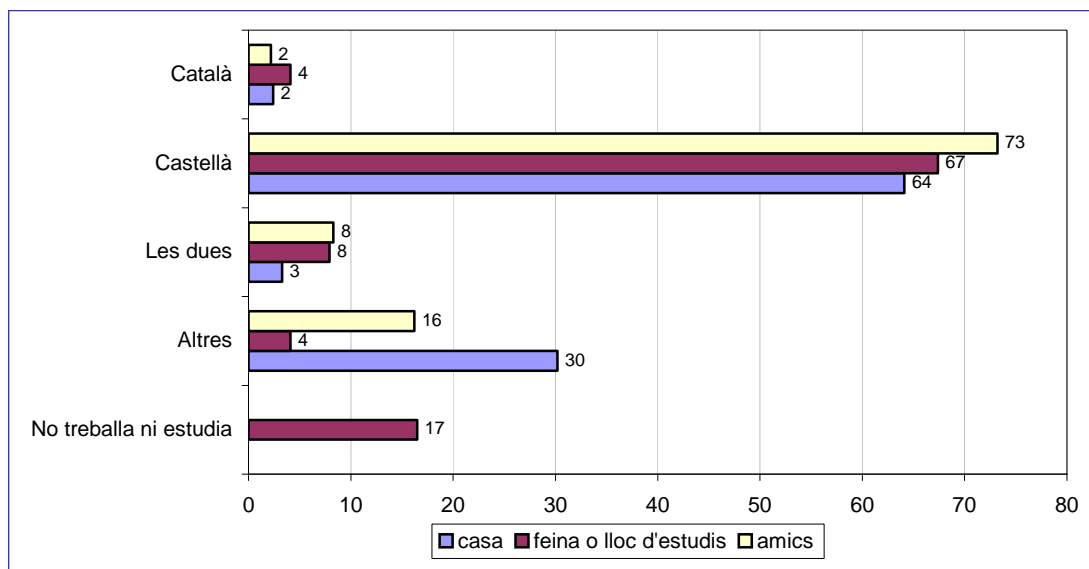

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

D'altra banda, quan es pregunta quina és la llengua habitual de la població immigrada en diverses esferes, des de la familiar fins a la laboral o la d'oci vinculada als amics (veure gràfic 6), es comprova que el castellà tendeix a dominar en tots tres àmbits. Així, el castellà és la llengua majoritària dins de la família, ja que un 64 per cent

afirma que l'usa de manera habitual, encara que també cal destacar que un 30 per cent s'hi expressa en una altra llengua diferent del castellà o el català. L'ús del castellà s'incrementa fins el 67 per cent a la feina o al lloc d'estudis, i fins el 73 per cent si fem referència als amics. Paral·lelament, en cap d'aquestes situacions el percentatge de població immigrada que fa servir com a llengua habitual el català arriba al 5 per cent.

Gràfic 6. Llengua habitual de la població immigrada d'origen estranger en diferents àmbits (en tant per cent)

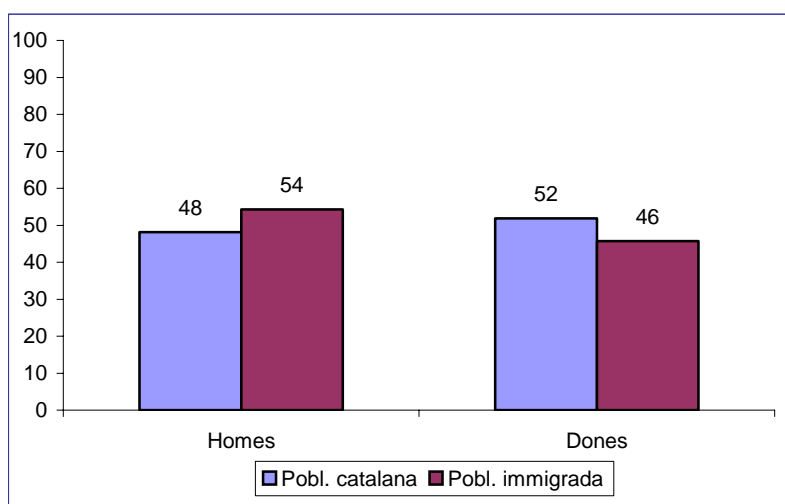
Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

La població immigrada d'origen estranger vers la població catalana

Quan es compara la població immigrada nouvinguda d'origen estranger amb la població catalana s'observen algunes diferències significatives en el seu perfil sociodemogràfic.

Per començar, a la població immigrada hi ha una lleugera sobrerrepresentació dels homes en detriment de les dones quan la comparem amb la població catalana. En aquest darrer cas, les dones són majoria amb un 52 per cent en front del 48 per cent del homes. En canvi, en el cas de la població immigrada la situació és justament la inversa (veure gràfic 7).

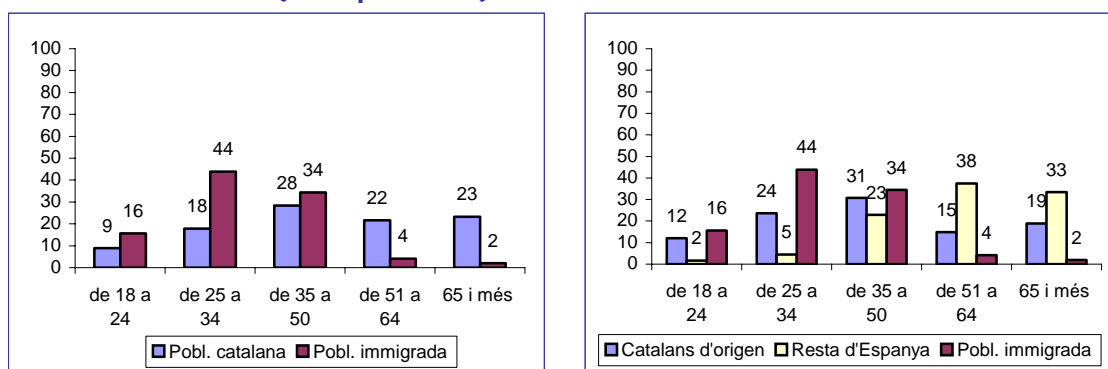
Gràfic 7. Sexe (en tant per cent)

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Quan es compara ambdós col·lectius en funció de l'edat, s'observa que la població immigrada és més jove que la població catalana. Si en el primer cas la mitjana d'edat era 35 anys, en el segon aquesta mitjana és de 48 anys. En la població catalana, els dos grups de més edat sumats representen el 45 per cent de la distribució, en front del 6 per cent de la població immigrada que se situa en aquestes mateixes categories (veure gràfic 8). Així mateix, és interessant observar les diferències dins de la població catalana entre els nascuts a Catalunya i els nascuts a la resta d'Espanya. Els nascuts fora de Catalunya presenten una distribució més envellida de la població, amb gairebé un 70 per cent de persones amb més de 50 anys i només un 2 per cent de menors de 25 anys (veure gràfic 9).

Gràfics 8 i 9. Edat (tant per cent)

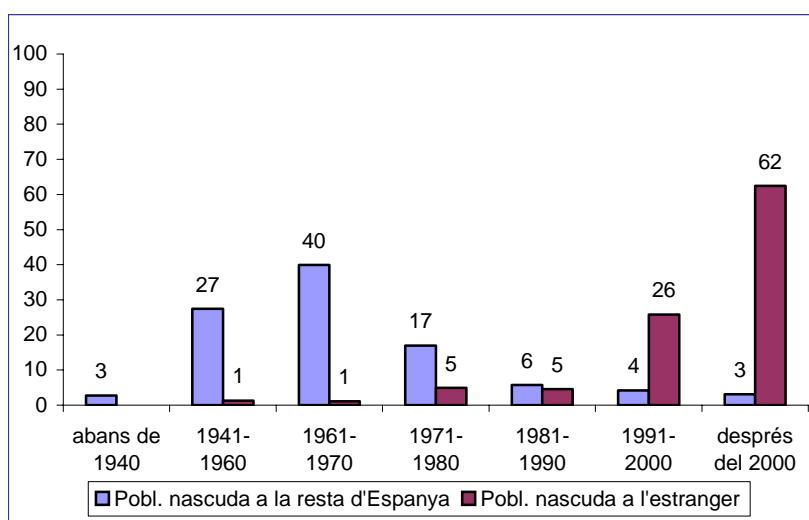

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Les diferències quant a l'edat en el cas de la població nascuda fora de Catalunya i la població immigrada d'origen estranger van lligades a la

qüestió de quan van arribar a Catalunya. La població de la resta d'Espanya va arribar-hi, principalment, durant les dècades dels seixanta i els setanta, mentre que la població immigrada estrangera ho ha fet des dels anys noranta, i, sobretot, en els darrers set anys (veure gràfic 10).

Gràfic 10. Any d'arribada (en tant per cent)

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Respecte de les diferències en el tipus d'ocupació que exerceixen la població catalana i la immigrada d'origen estranger, la taula 2 recull la distribució dels percentatges en les diverses categories per a cada grup. Tal com s'ha comentat anteriorment, entre la població immigrada les principals ocupacions exercides són les de treballador o obrer, i empleat i mestressa de casa, essent la primera la que agrupava gairebé la meitat de la distribució (49 per cent). En el cas de la població catalana, també és la categoria de treballador o obrer

la que concentra un major nombre de persones però en percentatges inferiors respecte de la població immigrada (23 per cent). D'altra part, les altres dues ocupacions que recullen un percentatge més elevat entre la població catalana també són les d'empleat i mestressa de casa, però en ambdós casos amb percentatge per sobre dels que aquestes mateixes categories presentaven per a la població immigrada.

Altres dos aspectes que mereixen ser destacats són, d'una banda, l'envelliment de la població catalana, que queda reflectit en el fet que els jubilats o pensionistes representen una cinquena part d'aquest grup, i d'altra, el percentatge d'aturats més gran entre la població immigrada d'origen estranger que entre la població catalana, concretament, un 7 per cent en front del 5 per cent.

Taula 2. Ocupació (en tant per cent)

	Població catalana	Pobl. immigrada d'origen estranger
Treballador / obrer	23	49
Empleat	17	14
Mestressa de casa	17	11
Aturat	5	7
Autònom	6	6
Quadre	4	5
Estudiant	4	3
Jubilat / Pensionista	22	2
Professional liberal	1	2
Empresari	1	1
Pagès	1	0

Les ocupacions estan ordenades en funció dels percentatges de la darrera columna.

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Dins de la població catalana, és interessant distingir, en primer lloc, entre els nascuts a Catalunya i a la resta d'Espanya (veure taula 3) i, en segon lloc, dins d'aquests últims, entre els nascuts a Andalusia i els nascuts a d'altres Comunitats Autònomes. Començant, pels nascuts a Catalunya en front dels nascuts a la resta d'Espanya, els primers exerceixen més aviat ocupacions de treballador o obrer i d'empleat (24 i 21 per cent, respectivament) mentre que els percentatge de jubilats o pensionistes i el de mestresses de casa no superen el 20 per cent. En canvi, els nascuts fora de Catalunya són, principalment, jubilats o pensionistes (32 per cent), mestresses de casa (27 per cent) i, en darrer terme, treballadors o obrers (20 per cent).

Taula 3. Ocupació (en tant per cent)

	Catalans d'origen	Resta d'espanya	Pobl. immigrada d'origen estranger
Treballador / obrer	24	20	49
Empleat	21	10	14
Mestressa de casa	13	27	11
Aturat	5	3	7
Autònom	7	3	6
Quadre	5	3	5
Estudiant	5	1	3
Jubilat / Pensionista	17	32	2
Professional liberal	1	1	2
Empresari	1	1	1
Pagès	1	0	0

Les ocupacions estan ordenades en funció dels percentatges de la darrera columna.

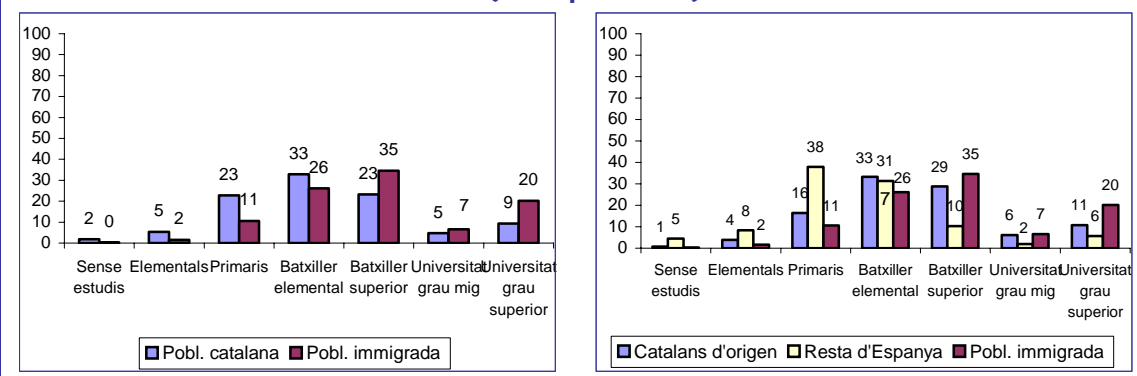
Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

La comparació entre els nascuts a Andalusia i a d'altres Comunitats Autònomes també mostra algunes diferències interessants. En

ambdós col·lectius, les categories amb percentatges més grans són les de jubilats o pensionista i mestressa, tot i que no en el mateix ordre. A banda d'això, entre els andalusos hi ha un percentatge més elevat de treballadors o obrers que entre la població de la resta d'Espanya (un 24 per cent en front d'un 17 per cent), mentre que aquests últims tenen percentatges més elevats d'empleats i de quadres que els nascuts a Andalusia.

Pel que fa al nivell d'estudis, les dades del Sondeig mostren, en línies generals, que la població immigrada d'origen estranger compta amb més estudis que la població catalana. Concretament, el 20 per cent població immigrada té estudis universitaris superiors en front del 9 per cent de la població catalana, tal com mostra el gràfic 11.

Gràfics 11 i 12. Nivell d'estudis (tant per cent)

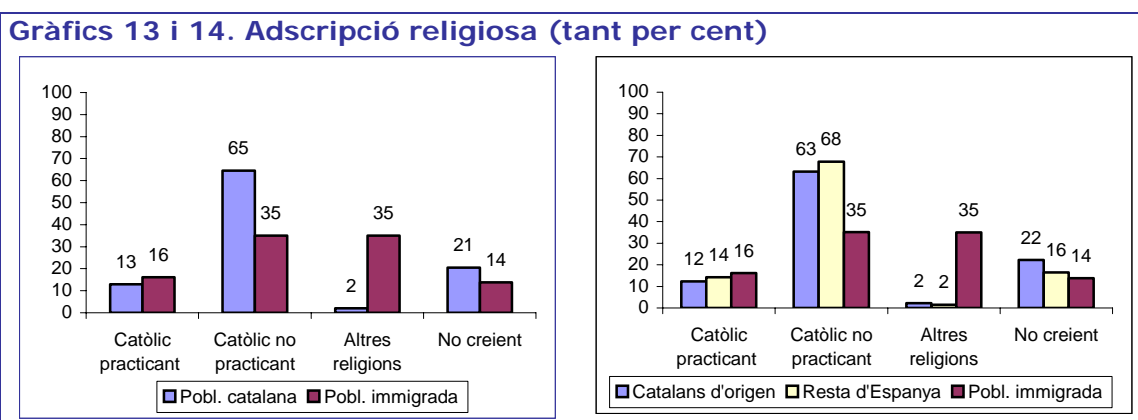
La categoria de batxiller elemental també inclou els estudis d'ESO, EGB i FP1. La categoria de batxiller superior també inclou els estudis de BUP, COU, MP2 i MP3.

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Part d'aquestes diferències venen donades per l'heterogeneïtat del col·lectiu de la població catalana. Perquè si es distingeix entre els

nascuts a Catalunya i els nascuts a la resta d'Espanya, es comencen a observar diferències en la comparació (veure gràfic 12). Entre els catalans d'origen el nivell d'estudis és més elevat i més similar a la distribució de la població immigrada d'origen estranger. Si entre els nascuts a Catalunya aquells que només tenen estudis primaris representen tan sols un 16 per cent, entre la població de la resta d'Espanya aquest percentatge arriba al 38 per cent. Així mateix, un 62 per cent dels catalans d'origen té estudis de batxillerat elemental i superior en front del 41 per cent de la resta d'Espanya. D'altra banda, el percentatge dels que no tenen estudis en el cas dels catalans d'origen no arriba a l'1 per cent mentre que entre els nascuts fora se situa al voltant del 5 per cent.

Respecte de la comparació entre l'adscripció religiosa de la població immigrada d'origen estranger i la població catalana, les diferències més importants apareixen en les categories de "catòlic no practicant" i "creient d'altres religions" (veure gràfic 13), mentre que el percentatge de catòlics practicants és molt similar entre ambdós grups.

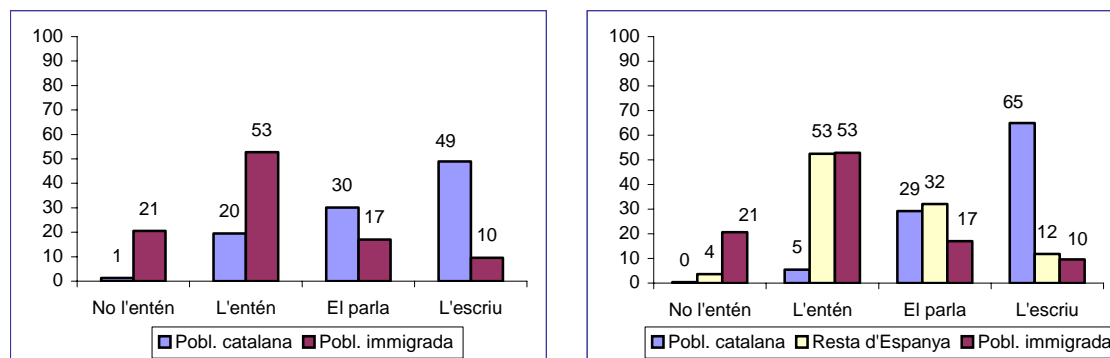

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Així, el 65 per cent de la població catalana es declara catòlica no practicant, en front del 35 per cent de la població immigrada d'origen estranger que declara el mateix. En canvi, quan es tracta de creients d'altres religions, tan sols hi ha un 2 per cent de la població catalana que es considera com a tal. Finalment, quant al percentatge de no creients, és més elevat entre la població catalana (21 per cent) que entre la població immigrada (14 per cent).

Finalment, respecte del coneixement del català, la població catalana presenta uns percentatges molt més elevats de coneixement que la població immigrada d'origen estranger. Així, gairebé la meitat de la població catalana escriu el català, mentre que en el cas de la població immigrada la majoria (un 53 per cent) només l'entén. De la mateixa manera, tan sols un 1 per cent dels catalans no entén l'idioma, en front del 21 per cent de la població immigrada que afirma el mateix (veure gràfic 15).

Gràfics 15 i 16. Coneixement i ús del català (tant per cent)

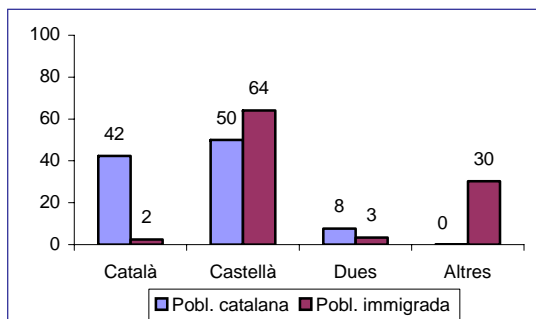
Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Ara bé, si es discerneix entre els nascuts a Catalunya i els nascuts a altres parts d'Espanya s'observen més similituds entre aquests últims i la població immigrada d'origen estranger (veure gràfic 16). Perquè si bé el percentatge de persones nascudes fora de Catalunya que no entén el català continua sent baix (4 per cent), el de persones que només l'entenen és igual al de la població immigrada (53 per cent). Així mateix, entre els nascuts fora de Catalunya tan sols el 12 per cent afirma que l'escriu per un 10 per cent dels immigrants que diu el mateix. Això sí, el 32 per cent dels nascuts a d'altres Comunitats parla el català en front del 17 per cent dels immigrants que també ho fan.

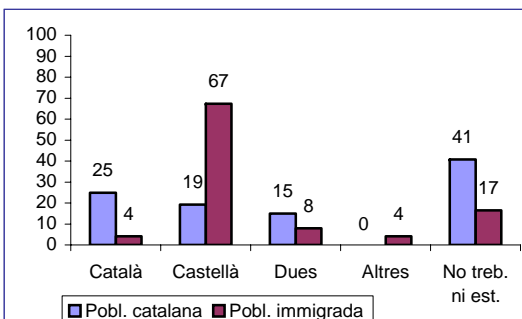
En relació amb l'ús del català en diversos àmbits (dins la família, durant l'oci, a la feina) novament s'observen diferències significatives entre la població catalana i la població immigrada d'origen estranger, i dintre d'aquest primer grup, entre els catalans d'origen i els nascuts a la resta d'Espanya.

Els gràfics 17 a 19 mostren com l'ús del català entre la població catalana és més habitual que entre la població immigrada estrangera. La llengua habitual a casa, tant per la població catalana com per la immigrada, continua essent el castellà, però en percentatges diferents (50 per cent en el cas dels catalans i el 64 per cent en el cas dels immigrants). D'altra banda, el 42 per cent del catalans fa servir el català com a llengua principal en front de l'escàs 2 per cent dels immigrants que ho fa. Així mateix, el percentatge de catalans que fa

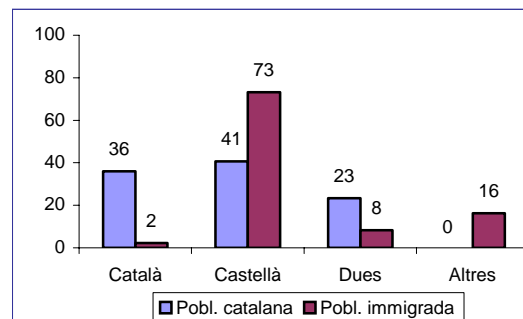
Gràfic 17 Llengua habitual a casa

Gràfic 18 Llengua habitual a la feina o en els estudis

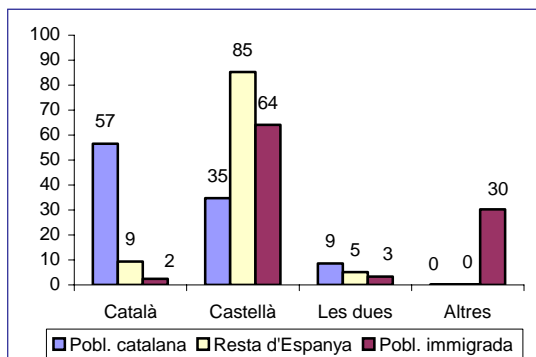

Gràfic 19 Llengua habitual amb els amics

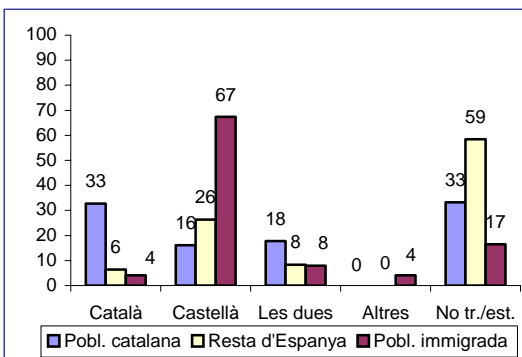

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

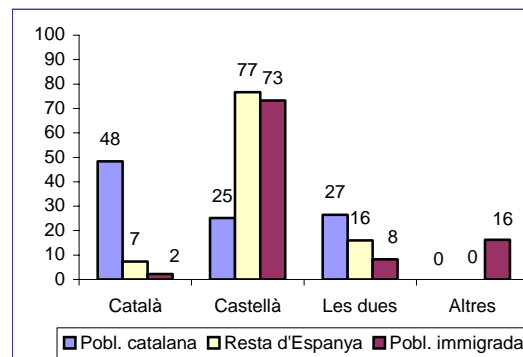
Gràfic 20 Llengua habitual a casa

Gràfic 21 Llengua habitual a la feina o en els estudis

Gràfic 22 Llengua habitual amb els amics

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

servir el català i el castellà habitualment és el doble que el percentatge d'immigrants.

En el cas de la llengua habitual a la feina o al lloc d'estudis, entre la població catalana les dues categories que recullen un percentatge més gran d'entrevistats són la de no treballa ni estudia (41 per cent) i la d'ús del català com a llengua habitual (25 per cent), mentre que entre la població immigrada la immensa majoria (67 per cent) diu que la llengua habitual al seu espai de treball o lloc d'estudis és el castellà.

I pel que fa a la llengua més habitual amb els amics, la població catalana es troba més dividida, amb un cert biaix cap al castellà (41 per cent en front del 36 per cent) i amb un percentatge notable de persones que fan servir totes dues llengües habitualment (23 per cent). En canvi, la població immigrada fa servir principalment el castellà (73 per cent) i, en segon lloc, però amb molta diferència, d'altres llengües (16 per cent).

Tanmateix, cal destacar les diferències en la població catalana entre els nascuts a Catalunya i els nascuts a d'altres parts d'Espanya (veure gràfics 20, 21 i 22), en la mesura que aquests últims tenen un comportament més similar al de la població immigrada. Així, els nascuts fora de Catalunya fan ús del castellà com a llengua principal en l'àmbit familiar, fins i tot més que els immigrants (85 per cent en front del 64 per cent), i també amb els amics amb un percentatge similar al del immigrants d'origen estranger.

Conclusions

L'examen fins aquí realitzat de la població immigrada estrangera dibuixa el perfil d'un home d'uns 35 anys, amb estudis de batxillerat superior, que va arribar a Catalunya a partir de 2000, i que principalment treballa com a obrer. Aquest home entén el català, encara que sobretot utilitza el castellà en les seves relacions tant en l'àmbit familiar, de l'oci com de la feina.

El perfil exposat contrasta en certs aspectes amb el de la població catalana, encara que aquesta població no es pot entendre com un conjunt homogeni, ja que es compon de grups d'origen diferents que la fan diversa: catalans autòctons, persones nascudes a Andalusia i persones que provenen d'altres Comunitats Autònomes. Així, la població catalana presenta el perfil d'una dona d'uns 46 anys, però que té més edat si prové d'Andalusia (uns 55 anys), que compta amb estudis de batxiller elemental, o fins i tot només amb estudis primaris si va néixer també en aquesta Comunitat, i que té una probabilitat més gran que la població immigrada estrangera de ser jubilada i/o pensionista o mestressa de casa. D'altra banda, el perfil d'aquesta dona torna a diversificar-se quant al seu ús i coneixement del català, en la mesura que si va néixer a Catalunya el sabrà escriure i l'utilitzarà com a llengua habitual, però si va néixer a altres parts d'Espanya s'assemblarà més en aquest aspecte a la població immigrada d'origen estranger.

Valors i creences

En aquest bloc es comparen les opinions de la població immigrada d'origen estranger i la població catalana sobre diverses qüestions que deixen entreveure alguns dels seus valors socials i polítics. Concretament s'examinen dos grups de qüestions. D'una banda, les opinions del entrevistats sobre un conjunt d'idees i conceptes polítics, i d'altra el seu parer sobre una sèrie de comportaments que són o podrien ser objecte de reprovació social.

Les idees i els conceptes inclouen principalment les opinions sobre ideologies polítiques com ara el socialisme, el comunisme, el nacionalisme o el feminisme, o alguns conceptes claus al voltant dels quals giren aquestes ideologies, com per exemple, la propietat privada, el capitalisme o la independència de Catalunya. A més, també s'examinen les opinions sobre conceptes més difícilment catalogables com a ideologies, però igualment interessants en la mesura que revelen els valors dels entrevistats, en termes de creences sobre allò que és bo i allò que és dolent, en relació amb mots claus (desarmament, globalització, immigració) a l'entorn dels quals s'articula el discurs d'alguns moviments socials.

Els comportaments inclouen tres tipus de conductes. El primer fa referència a comportaments que constitueixen delictes, però que

poden comptar amb cert grau de permissió social per diferents motius. Figuren en aquest grup: robar algun producte en un gran magatzem, vendre droga, atracar un banc i no pagar impostos.

El segon conjunt de comportaments toca més directament l'esfera privada de les persones i comprèn conductes que, si bé algunes d'elles són delictes, com per exemple la violència domèstica o l'avortament fora dels supòsits legalment establerts, en la majoria dels casos es tracta de comportaments lícits i que formen part de la decisió lliure i personal de cadascú, com per exemple l'adulteri o l'homosexualitat. En tot cas, l'objectiu de copsar les actituds sobre conductes tan diverses consisteix a esbrinar el grau de permissió social dels entrevistats respecte de comportaments que podrien comportar un grau variable de reprovació social.

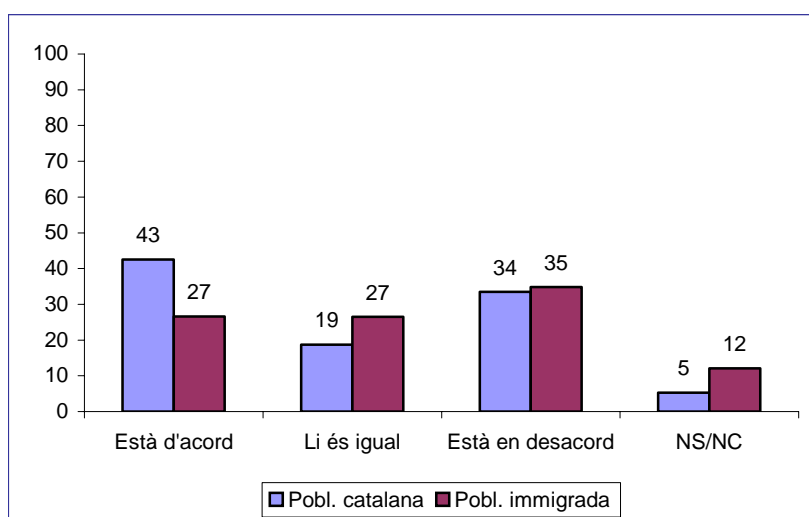
Per últim, el darrer grup de conductes, agrupa les opinions sobre situacions molt vinculades amb el fet migratori, com és la contractació d'una persona "sense papers" o la construcció d'una mesquita a prop de la casa de l'entrevistat.

Idees i conceptes

Quan s'examinen els valors i les creences de la població immigrada d'origen estranger en relació amb el nacionalisme, una de les primeres particularitats que destaca és el recolzament més baix que

hi rep aquesta idea en comparació amb el recolzament que li atorga la població catalana. Concretament, el 43 per cent dels catalans recolzen la idea de nacionalisme mentre que només un 27 per cent dels nousvinguts s'hi mostren d'acord (veure gràfic 22). És a dir, entre els catalans l'opció majoritària és la d'acord amb el nacionalisme, mentre que entre la població immigrada l'opció més important és la de desacord (35 per cent). D'altra banda, en la resposta a aquesta pregunta, destaca el percentatge que rep l'opció de "no sap/no contesta" entre la població immigrada (12 per cent), xifra un tant elevada quan se la compara amb el percentatge corresponent a la població catalana (5 per cent), i que denota un cert grau de manca de familiaritat i/o d'implicació personal amb aquest concepte i el que representa.

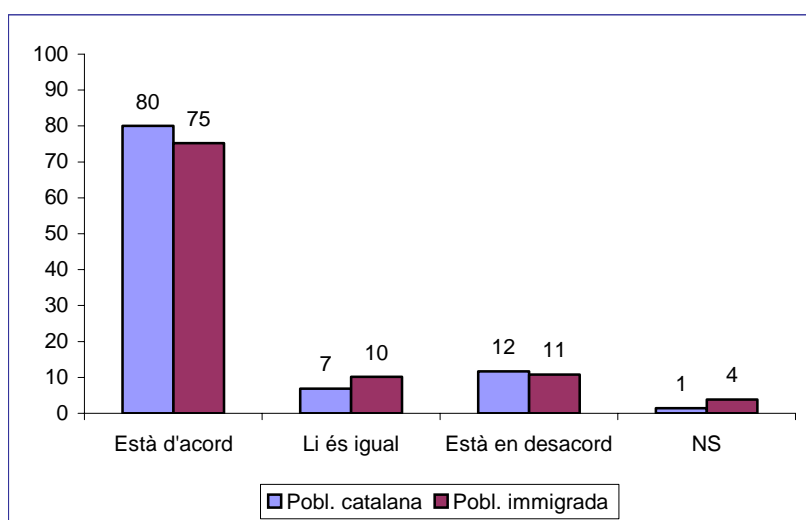
Gràfic 22. Nacionalisme (en tant per cent)

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Altrament, quan es pregunta pel tipus de plasmació institucional d'aquest nacionalisme per a Catalunya, nous i catalans es manifesten majoritàriament partidaris de l'autonomia (veure gràfic 23), malgrat que els primers la recolzen una mica menys (75 per cent) que els segons (80 per cent).

Gràfic 23. Autonomia de Catalunya (en tant per cent)

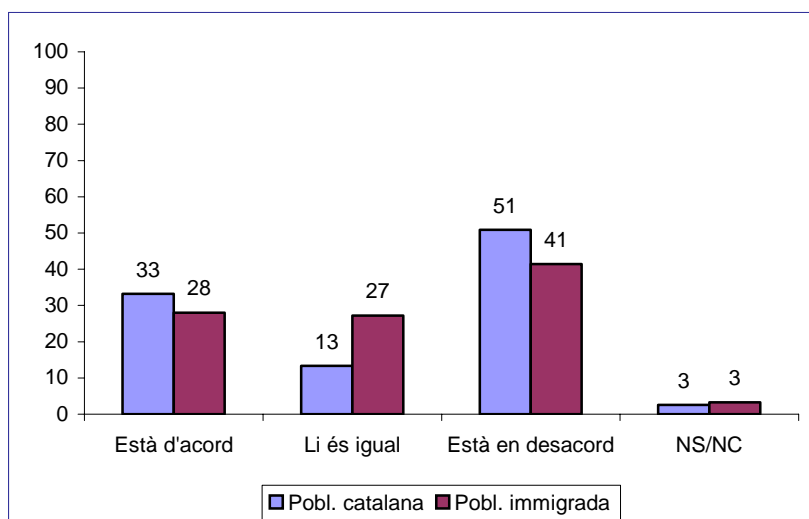

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

I aquest recolzament aclaparador a l'autonomia de Catalunya es complementa amb un cert rebuig cap a la idea de la seva independència (veure gràfic 24), en la mesura que tant la població immigrada d'origen estranger com els catalans s'hi declaren majoritàriament en desacord (41 i 51 per cent, respectivament), mostrant-se en tot cas els nous més indiferents respecte d'aquesta qüestió (27 per cent).

Tanmateix algunes de les diferències d'opinió més significatives sobre aquests temes apareixen quan dintre del grup de la població catalana també es distingeix entre els catalans d'origen i les persones nascudes a altres parts d'Espanya. És precisament llavors quan s'aprecia l'heterogeneïtat de la societat catalana i el pes que encara exerceix el lloc de procedència sobre els valors i les creences de les persones.

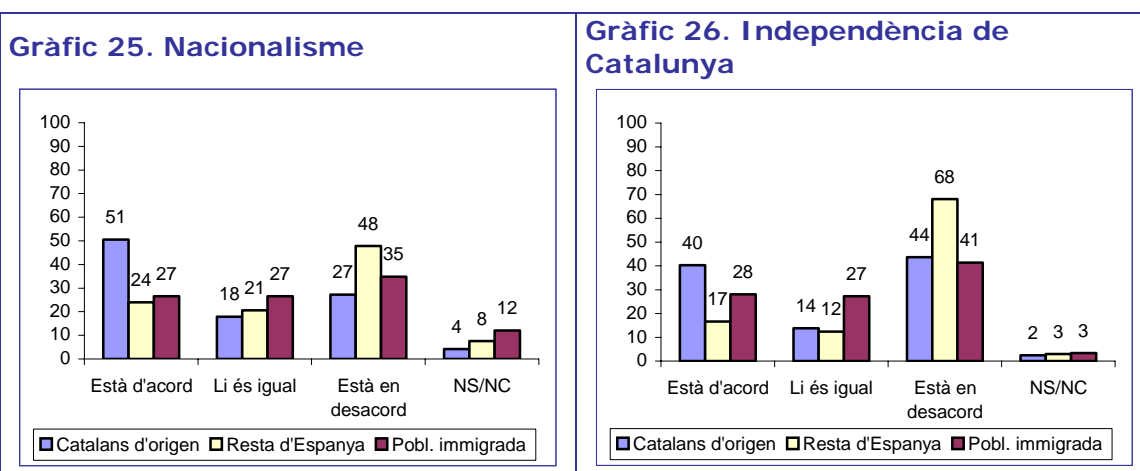
Gràfic 24. Independència de Catalunya (en tant per cent)

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Concretament, els catalans d'origen són el grup que es mostra més partidari amb la idea de nacionalisme (51 per cent en front del 24 per cent dels nascuts a la resta d'Espanya). I també són el grup que més recolza la independència de Catalunya (40 per cent en front del 17 per cent dels nascuts a la resta d'Espanya). D'altra banda i paral·lelament, les persones que van néixer fora de Catalunya són les

menys favorables a aquests dos conceptes: el 48 per cent es declara en desacord amb la idea de nacionalisme en front del 27 per cent dels catalans d'origen, i el 68 per cent està contra de la independència en front del 44 per cent dels nascuts a Catalunya (veure gràfics 25 i 26).

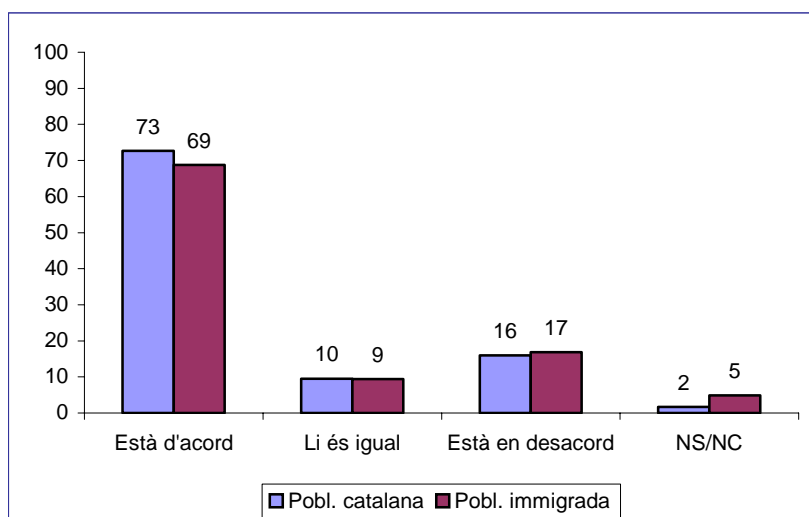

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Un altre tipus de valors i creences s'articula al voltant de les preferències sobre el tipus d'organització econòmica, social i política més adient, i per extensió, sobre les grans ideologies polítiques que, majoritàriament i fins fa poc, els han servit d'inspiració. En aquest sentit, el Sondeig d'Opinió de l'ICPS pregunta als entrevistats la seva opinió, en termes d'acord o desacord, sobre el socialisme i el comunisme, i també sobre alguns conceptes claus al voltant dels quals giren aquestes ideologies, com per exemple, la propietat privada i el capitalisme.

L'examen dels gràfics 27 i 28 permet apreciar que, en línies generals, hi ha una certa similitud entre les preferències dels catalans i la població immigrada quant al seu grau d'acord i de desacord respecte del socialisme i el comunisme. Així, el 73 per cent dels catalans es mostren favorables al socialisme i la població immigrada només se situa 4 punt percentuals per sota d'aquesta xifra. I de la mateixa manera, tant la majoria dels catalans (el 62 per cent) com dels immigrants estrangers (66 per cent) rebutgen la idea del comunisme.

Gràfic 27. Socialisme (en tant per cent)

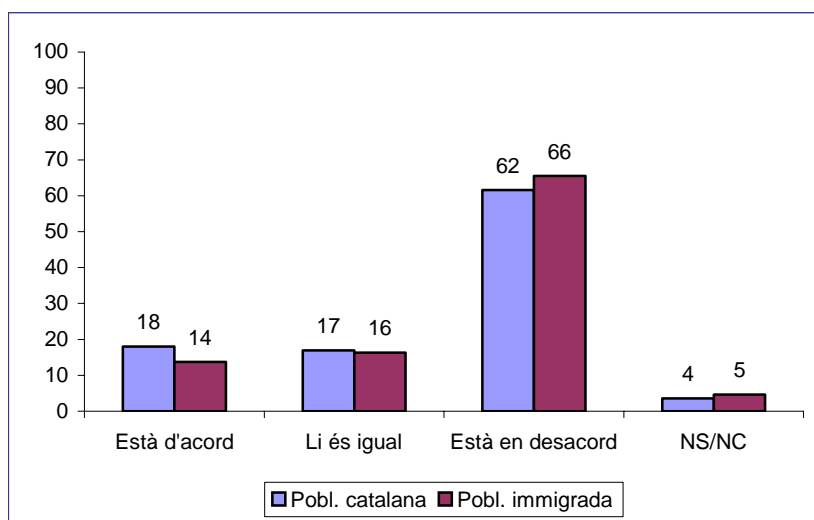

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

En tot cas, algunes de les diferències que mereixen ser destacades apunten cap a una acceptació lleugerament més alta del comunisme per part dels catalans (18 per cent d'acord en front del 14 per cent de la població immigrada), i un desconeixement una mica més gran del

que significa el socialisme entre els nouvinguts (el 5 per cent no sap o no vol respondre a la pregunta davant del 2 per cent dels catalans).

Gràfic 28. Comunisme (en tant per cent)

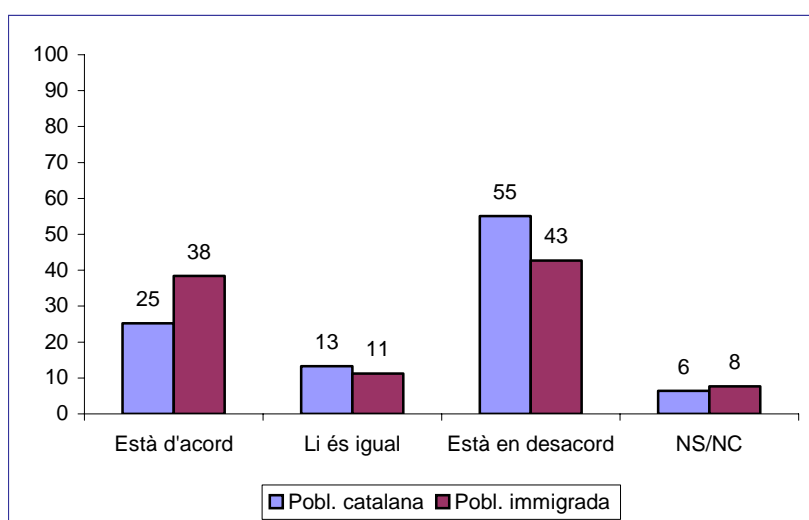

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Però el rebuig majoritari al comunisme no comporta necessàriament la conformitat, també majoritària, amb el sistema considerat el seu contrari, el capitalisme (veure gràfic 29). Així, tant la majoria dels catalans com de la població immigrada d'origen estranger s'hi mostren en desacord, essent però el rebuig a aquest sistema, més important entre els primers (55 per cent), que entre els segons (43 per cent). I aquesta poca acceptació del capitalisme contrasta a la vegada amb l'elevada aprovació amb què compta la propietat privada entre ambdós grups (78 per cent d'acord entre la població immigrada i 75 per cent entre els catalans). No obstant això, aquest recolzament majoritari i compartit també ve acompanyat d'una diferència

significativa en el grau de desacord que provoca la propietat privada en cada grup (veure gràfic 30), en la mesura que la població catalana tendeix a declarar-se més contrària a la propietat privada (12 per cent), que els nouvinguts (9 per cent).

Gràfic 29. Capitalisme (en tant per cent)

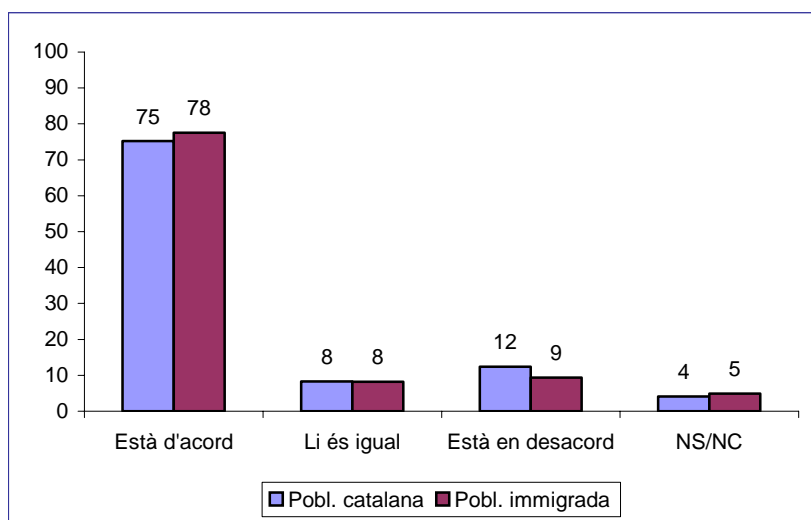

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Tanmateix algunes de les diferències d'opinió més importants tornen a aparèixer quan dintre del grup de la població catalana es distingeix entre els catalans d'origen i les persones que provenen d'altres parts d'Espanya (veure gràfics 31, 32, 33 i 34). En aquest sentit, els nascuts a Catalunya tendeixen a mostrar-se una mica més d'acord amb el comunisme (20 per cent en front del 14 per cent dels nascuts fora) i menys en desacord (60 per cent davant del 67 per cent dels nascuts fora), i també presenten una proporció més elevada

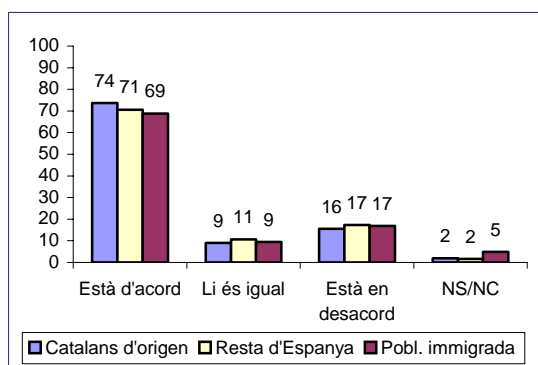
d'acceptació del capitalisme (27 per cent davant del 21 per cent dels nascuts a altres parts d'Espanya).

Gràfic 30. Propietat privada (en tant per cent)

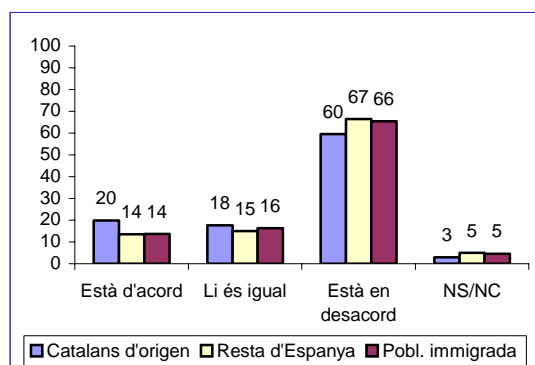

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Gràfic 31. Socialisme

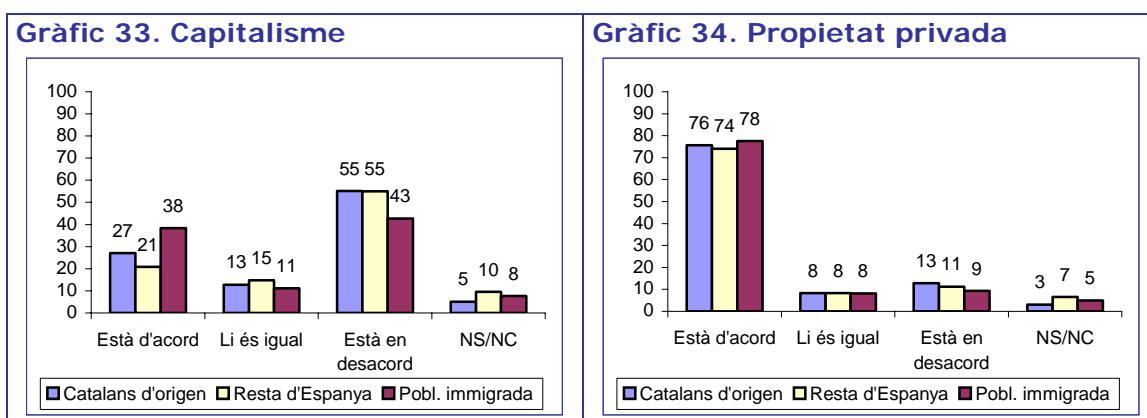

Gràfic 32. Comunisme

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Altrament, a banda de la diferenciació entre catalans d'origen i persones nascudes a la resta del territori espanyol, la distinció entre els nascuts a Andalusia i a altres Comunitats Autònomes aporta matisos importants que cal tenir en compte. Així, els andalusos d'origen es declaren més partidaris del socialisme (75 per cent) i accepten en una proporció més gran la propietat privada (78 per cent), que els nascuts a altres llocs d'Espanya(68 i 71 per cent, respectivament).

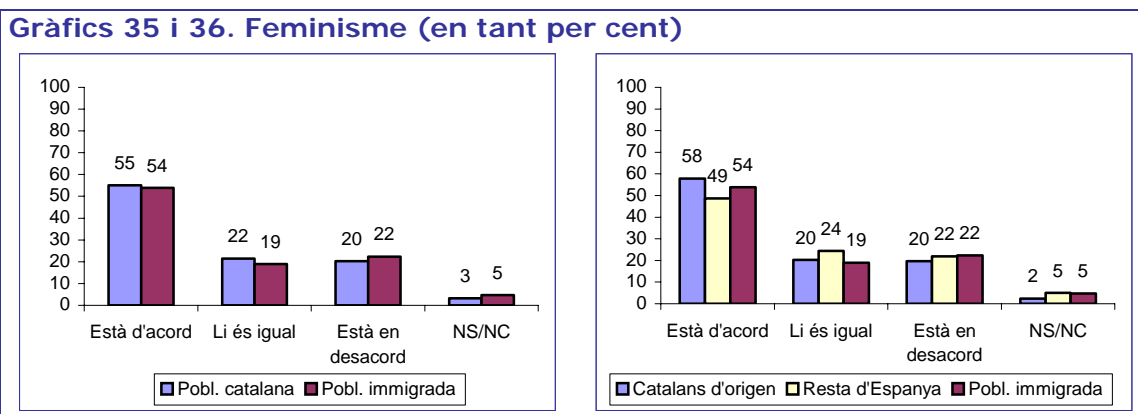

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Per últim aquest apartat conclou amb l'examen de les opinions sobre conceptes que revelen els valors dels entrevistats en relació amb una sèrie de termes claus a l'entorn dels quals s'articula el discurs d'alguns moviments socials. Es tracta del feminisme, el desarmament, la globalització, i la immigració.

Pel que fa al feminisme al gràfic 35 apareix el grau d'acord i desacord que suscita aquest moviment i/o ideologia entre els catalans i la

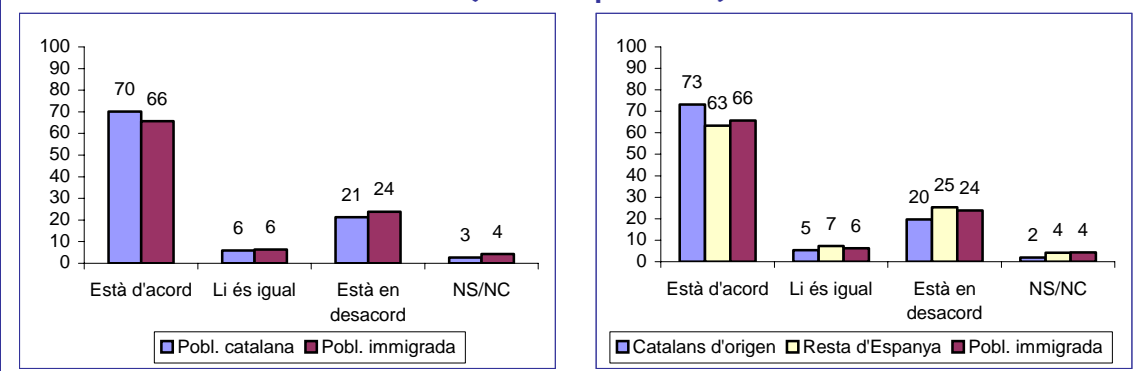
població immigrada. Les diferències entre ambdós grups són molt petites i en línies generals s’hi aprecia la seva acceptació majoritària. No obstant això, quan es distingeix entre les opinions dels catalans d’origen i les persones que provenen d’altres llocs d’Espanya (veure gràfic 36), s’hi constata l’acord més gran que rep el feminisme entre el primer grup (58 per cent), en comparació amb el que rep entre el segon (49 per cent).

Font: Sondeig d’Opinió a Catalunya de l’ICPS, 2006-2007.

El desarmament també constitueix una qüestió sobre la que, tant la població immigrada d’origen estranger com els catalans, mostren la seva acceptació majoritària (veure gràfic 37), encara que els segons tendeixen a defensar-lo més (70 per cent) que els primers (66 per cent). I una altra vegada es comprova que quan es discerneix entre els nascuts a Catalunya i a altres parts d’Espanya apareixen diferències significatives (veure gràfic 38), com el recolzament més gran dels catalans d’origen al desarmament (73 per cent), davant el menor recolzament dels que van néixer fora (63 per cent)

Gràfics 37 i 38. Desarmament (en tant per cent)

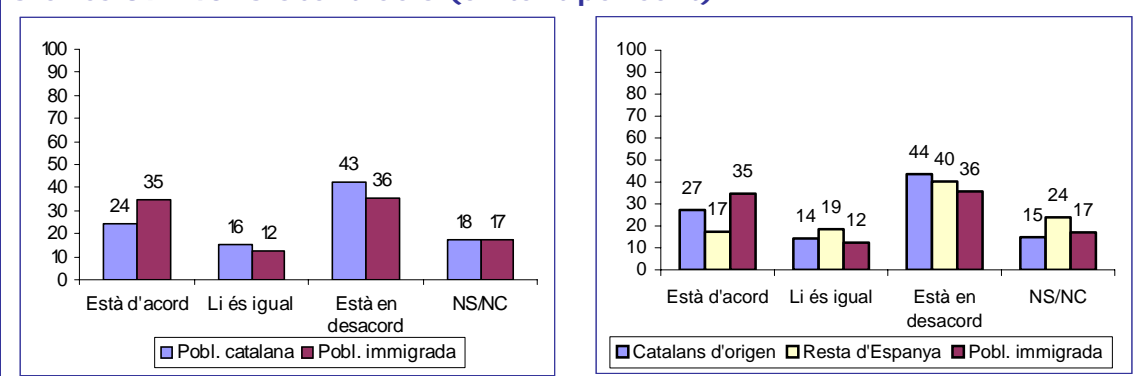
Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

El concepte de globalització tendeix a referir-se al procés d'integració creixent de les economies dels Estats en una única economia de mercat mundial, encara que també és cert que existeixen, múltiples definicions del terme, que no només paren esment en aquesta vessant econòmica del procés, sinó que també inclouen altres aspectes com els avenços tecnològics i/o l'augment de la connectivitat a través dels transports i les telecomunicacions. Es tracta, doncs, d'un concepte complicat, difícil de copsar, i d'un procés del qual es poden derivar múltiples implicacions, algunes positives i d'altres negatives.

El gràfic 39 permet constatar precisament, la complexitat i l'oposició d'opinions que pot suscitar aquest terme, tant entre la població catalana com entre la immigrada estrangera. Primer perquè es tracta d'una de les qüestions que presenta un nivell de no resposta més elevat (el 18 i 17 per cent, respectivament). I segon perquè les

proporcions d'acord i desacord d'ambdós grups es troben un tant repartides. Tanmateix, els catalans es mostren majoritàriament en desacord amb la globalització (43 per cent), mentre que els nouvinguts es declaren sobretot a favor (35 per cent).

Gràfics 39 i 40. Globalització (en tant per cent)

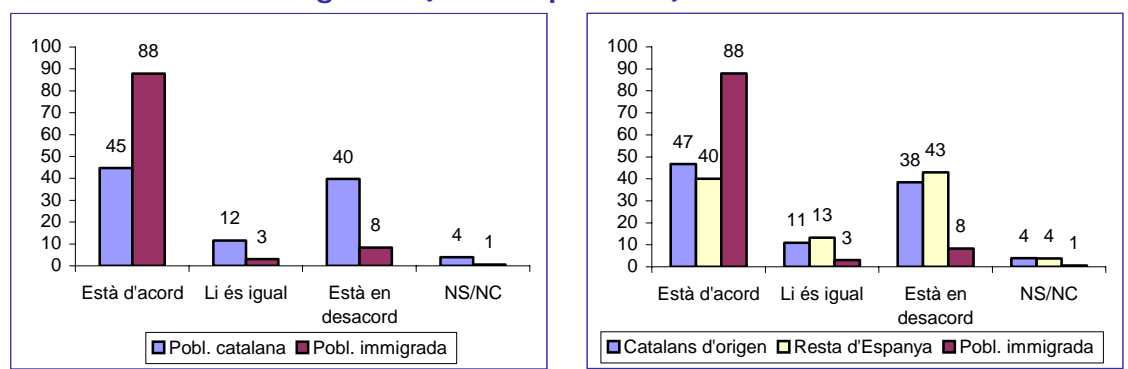

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Però les diferències més importants apareixen quan es discrimina entre catalans d'origen i persones nascudes a la resta d'Espanya (veure gràfic 40). En aquest cas, els que van néixer a Catalunya es declaren més favorables a la globalització (27 per cent) que els nascuts fora (17 per cent), encara que la dada més aclaparadora és la que indica que el 24 per cent de les persones que provenen d'altres llocs d'Espanya no saben o no volen contestar a la pregunta, un percentatge molt més gran que el que exhibeixen els catalans d'origen (15 per cent) i la població immigrada estrangera (17 per cent).

Finalment, la immigració és una de les qüestions sobre la que apareixen més diferències d'opinió entre els catalans i la població immigrada. El 88 per cent dels nouvinguts són favorables a aquest fenomen, mentre que només el 45 per cent dels catalans s'hi declaren d'acord (veure gràfic 41). L'amplia acceptació de la immigració per part de la població immigrada sembla raonable, perquè precisament és aquest sector el que l'està protagonitzant. Tanmateix, aquesta acceptació majoritària no es reproduïx en el cas de les persones que també van haver d'emigrar a Catalunya des de la resta d'Espanya, en la mesura que només un 40 per cent es mostra favorable a la immigració davant un 43 per cent que s'hi declara en contra (veure gràfic 42). I quan dintre del col·lectiu de les persones nascudes fora de Catalunya, es distingeix entre els andalusos d'origen i el grup dels nascuts a altres llocs d'Espanya, es comprova que els més oposats a la immigració són els primers (48 per cent), mentre que els segons no s'hi mostren contraris en una proporció tan elevada (només el 40 per cent).

Gràfics 41 i 42. Immigració (en tant per cent)

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Comportaments

En aquest apartat s'examinen les opinions dels diferents grups d'origen respecte d'una sèrie de conductes que són o podrien ser objecte de reprovació social.

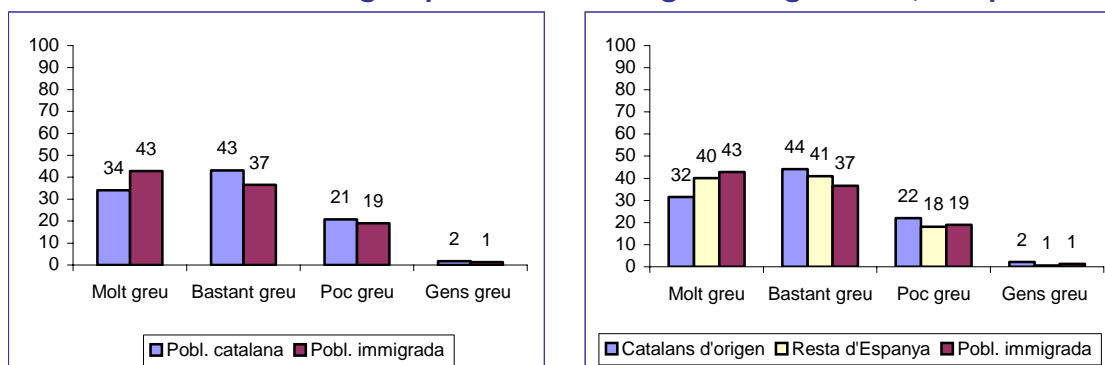
El primer grup de comportaments que s'analitza són robar algun producte en un gran magatzem, vendre droga, atracar un banc i no pagar impostos. Malgrat que es tracta de delictes, també són actes que poden comptar amb cert grau de permissió social per diferents motius.

Tanmateix, quan s'examinen les opinions dels entrevistats sobre aquests temes, es comprova el seu rebuig general. La majoria, ja sigui dels catalans o de la població immigrada d'origen estranger, considera que aquests comportaments són molt o bastant greus. I en tot cas es tendeix a diferenciar com a accions més greus atracar un banc i vendre droga, que robar algun producte en un gran magatzem o no pagar impostos (veure gràfics 43, 45, 47 i 49).

Però, no obstant aquest rebuig majoritari d'ambdós grups, la població immigrada d'origen estranger tendeix a pensar en una proporció més gran que atracar un banc o robar en un gran comerç o no pagar impostos són actes molt greus. És a dir, sembla que el grau de

permissió social dels estrangers cap a aquests delictes és molt menor que el de la població catalana.

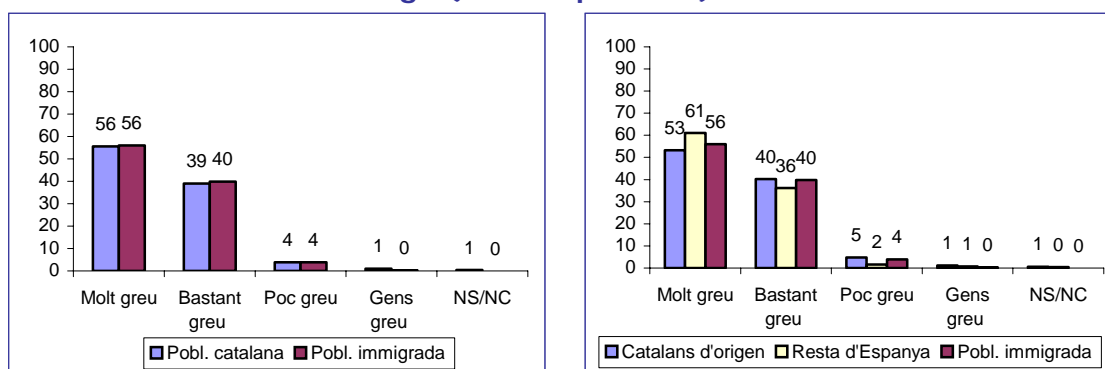
Gràfics 43 i 44. Robar algun producte en un gran magatzem (tant per cent)

Les categories NS/NC han estat eliminades perquè presenten percentatges inferiors a l'1% en tots els grups.

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Gràfics 45 i 46. Vendre droga (en tant per cent)

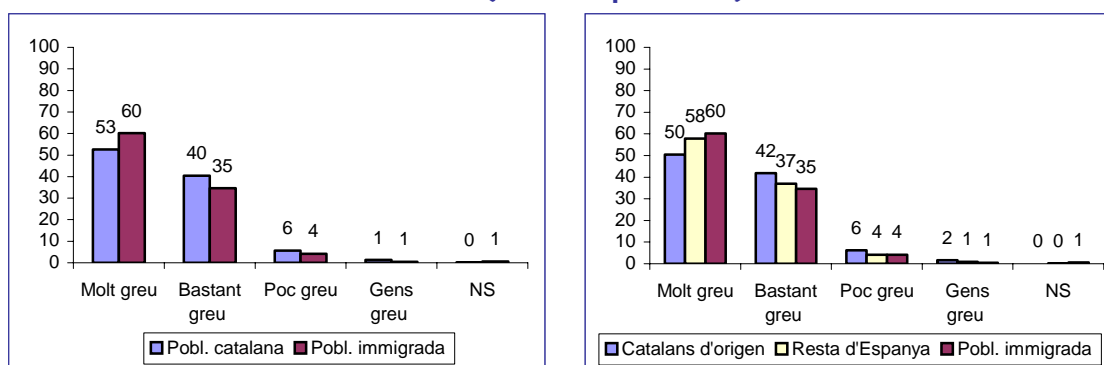

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Tanmateix, quan es discerneix entre les opinions dels catalans d'origen i les de les persones nascudes a la resta d'Espanya, apareixen matisos que no es poden captar convenientment si se'ls

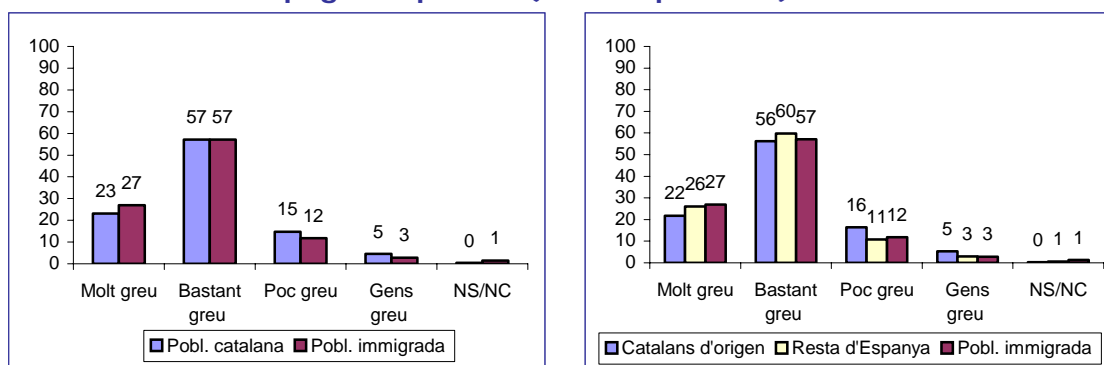
inclou dintre d'un mateix grup (veure gràfics 44, 46, 48 i 50). Així els nascuts a Catalunya tendeixen a creure en menor proporció que els quatre delictes considerats són molt greus. Per exemple, el 32 per cent dels catalans d'origen pensen que robar en un gran magatzem és molt greu (davant del 40 per cent dels nascuts fora), i el 50 per cent que atracar un banc també és molt greu (en front del 58 per cent dels que provenen d'altres parts d'Espanya).

Gràfics 47 i 48. Atracar un banc (en tant per cent)

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

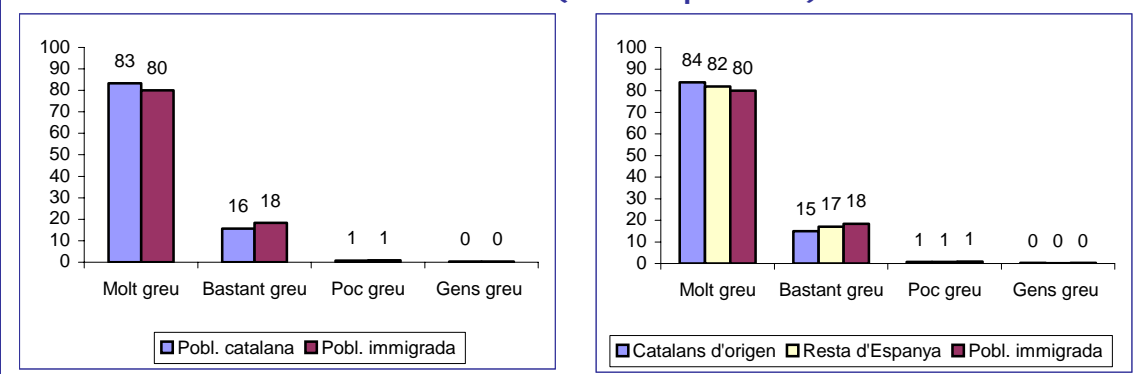
Gràfics 49 i 50. No pagar impostos (en tant per cent)

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Un altre grup de les conductes que s’hi examina té a veure més directament amb l’esfera privada de les persones i comprèn actes com la violència domèstica, l’avortament, l’adulteri i l’homosexualitat. Com ja s’ha comentat, algunes d’aquestes accions són o poden ser objecte de delictes, i altres són comportaments lícits que formen part de la decisió individual i lliure de les persones. Tanmateix, l’objectiu de copsar les actituds sobre conductes tan diverses consisteix a esbrinar el grau de permissió social dels entrevistats sobre aquests temes.

Gràfics 51 i 52. Violència domèstica (en tant per cent)

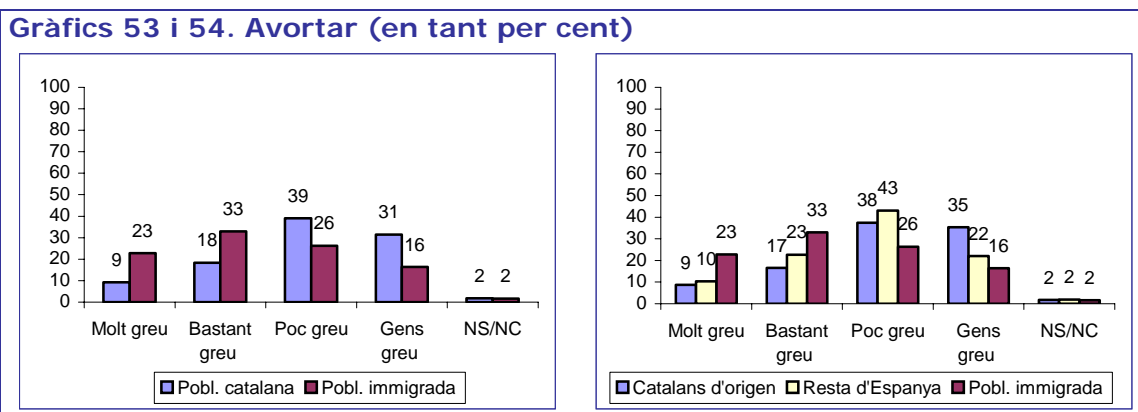

Les categories NS/NC han estat eliminades perquè presenten percentatges inferiors a l'1% en tots el grups.

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

La violència domèstica és la conducta que concentra una resposta de rebuig quasi unànime entre els entrevistats, independentment de quin sigui el seu grup d'origen, fet que evidencia la conscienciació elevada de la població en general davant d'aquest problema (veure gràfics 51 i 52). En canvi, les opinions al voltant de l'avortament es

troben més dividides. I en aquest cas, s'hi aprecia, a més, certa tendència de la població catalana a considerar que es tracta d'una conducta poc o gens greu, mentre que els nous tendeixen a creure que es tracta d'un acte molt o bastant greu. Així, el 70 per cent dels catalans consideren que avortar és poc o gens greu, en front del 42 per cent de la població immigrada que pensa el mateix (veure gràfic 53).

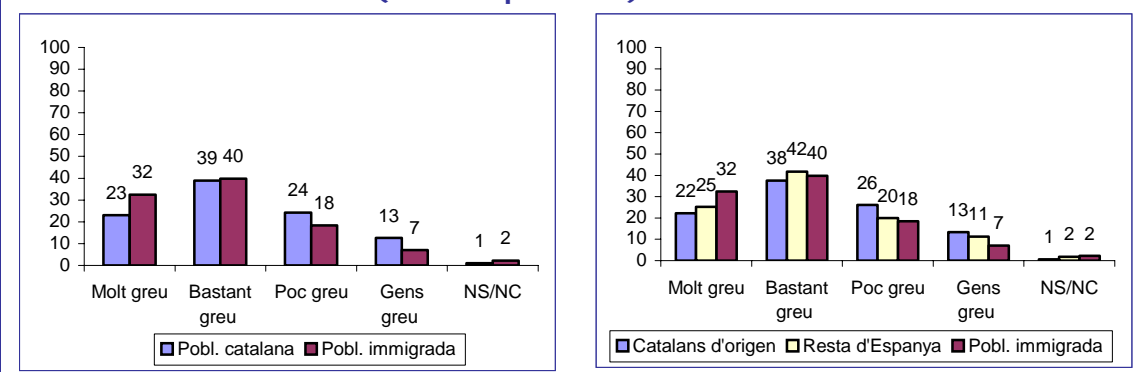
Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

D'altra banda quan es distingeix entre els catalans d'origen i els nascuts a la resta d'Espanya (veure gràfic 54), es detecta que els primers encara són més proclius a considerar l'avortament com poc o gens greu (73 per cent), en comparació amb el que opinen els segons (65 per cent).

L'adulteri ja fa molt temps que va deixar de ser considerat un delicta a Espanya. Tanmateix la majoria dels entrevistats creu que es tracta d'un comportament molt o bastant greu, sigui quin sigui el seu lloc

d'origen (veure gràfic 55). Així, el 62 per cent de la població immigrada estrangera i de la població catalana són d'aquesta opinió, i quan dintre d'aquest darrer grup es distingeix entre els catalans d'origen i els nascuts fora de Catalunya (veure gràfic 56), els segons tendeixen a creure en una proporció més gran que es tracta d'un comportament molt o bastant greu (67 per cent davant del 60 per cent dels primers). D'altra banda, la reprovació social de l'adulteri és molt més elevada entre els andalusos d'origen, que el consideren en un 73 per cent com molt o bastant greu, mentre que els nascuts a altres Comunitats només el consideren així un 63 per cent.

Gràfics 55 i 56. Adulteri (en tant per cent)

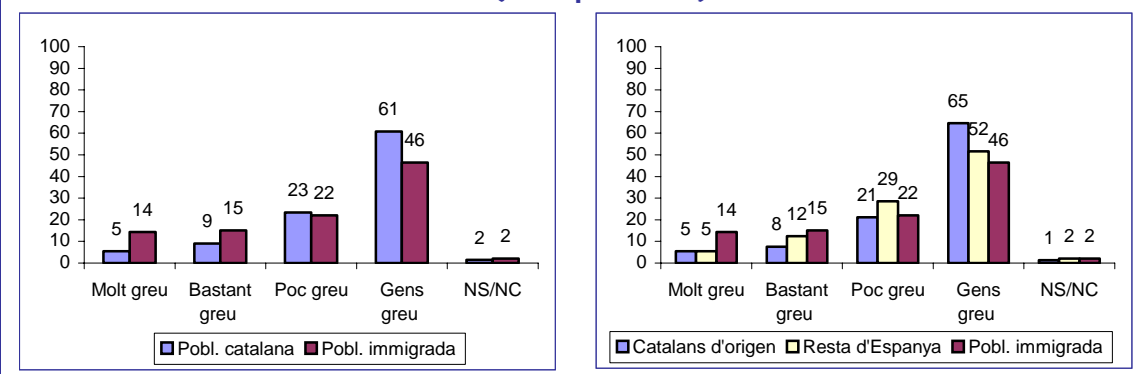

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Quant a l'homosexualitat, tant la majoria dels catalans com de la població immigrada creuen no és gens greu (veure gràfic 57), malgrat que aquesta opinió es troba molt més estesa entre els primers (61 per cent) que entre els segons (46 per cent). Tanmateix, aquestes primeres diferències s'han de matisar perquè quan dintre de la població catalana es discrimina entre els catalans d'origen i els

nascuts a la resta d'Espanya, llavors s'hi comprova que els primers tenen una visió menys crítica de l'homosexualitat que els segons: els 65 per cent dels catalans d'origen declaren que l'homosexualitat no és gens greu, mentre que per als nascuts a altres llocs d'Espanya aquest percentatge és del 52 per cent (veure gràfic 58).

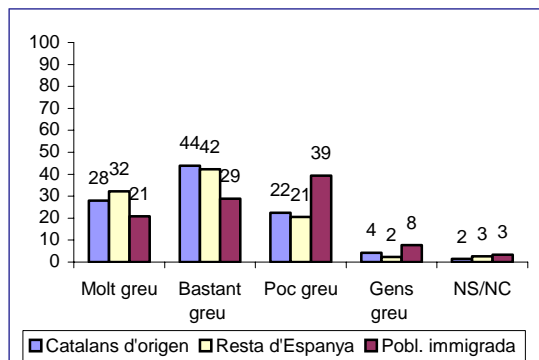
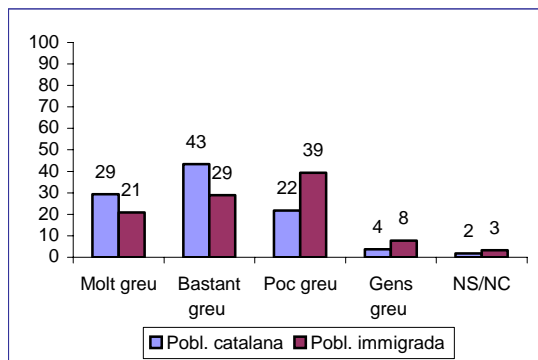
Gràfics 57 i 58. Homosexualitat (tant per cent)

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

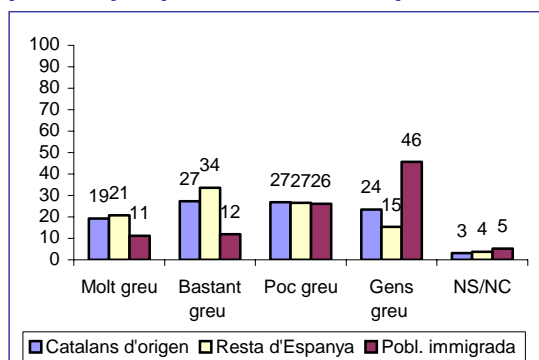
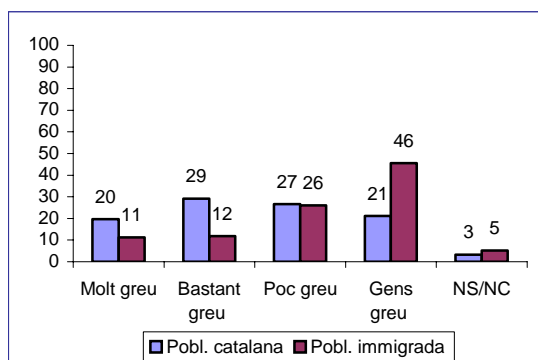
Per últim, el darrer grup de conductes, agrupa les opinions sobre fets molt relacionats amb el fenomen migratori, com és la contractació d'una persona "sense papers" o la construcció d'una mesquita a prop de la casa de l'entrevistat (veure gràfics 59 i 61). Així, els catalans consideren majoritàriament que contractar una persona que no tingui els papers en regla és molt o bastant greu (72 per cent davant el 50 per cent dels immigrants), i també pensen en la seva majoria que la construcció d'una mesquita a prop de casa seva seria un fet molt o bastant greu (49 per cent en front del 23 per cent de la població immigrada).

Gràfics 59 i 60. Contractació d'una persona "sense papers" (tant per cent)

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Gràfics 61 i 62. Construcció d'una mesquita a prop de casa (tant per cent)

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Conclusions

L'examen de les respostes dels diferents grups d'origen respecte d'una sèrie d'idees i conceptes, i de comportaments, permet extreure algunes conclusions. En primer lloc, tots els grups tendeixen a

recolzar majoritàriament l'autonomia de Catalunya, però tenen actituds diferents sobre el nacionalisme i la seva independència, essent la població immigrada estrangera, però sobretot les persones que provenen de la resta d'Espanya, més contràries al nacionalisme que els catalans d'origen, i també mostrant-se el col·lectiu dels nascuts a altres parts d'Espanya més en desacord amb la idea de la independència de Catalunya que els altres dos grups.

En segon lloc, i malgrat petits matisos, tant la població immigrada estrangera com la catalana, ja sigui d'origen autòcton o nascuda a diferents parts d'Espanya, comparteixen opinions semblants sobre idees i/o termes que giren al voltant de la forma més adequada d'organització econòmica de la societat. Tots els grups es mostren majoritàriament d'acord amb el socialisme i la propietat privada (especialment els andalusos), alhora que contraris al comunisme. Tanmateix, els separen diferències notables a l'entorn de les actituds sobre el capitalisme, que és menys rebutjat per la població immigrada estrangera, en comparació amb la població catalana en el seu conjunt.

En tercer lloc, en la resta d'idees o temes examinats les diferències d'opinió no són excessivament grans, llevat de la qüestió de la globalització, i sobretot de la immigració. Així, tant la majoria de la població immigrada estrangera com de la catalana de procedències diferents recolza el feminisme i el desarmament, encara que els nascuts a altres parts d'Espanya hi estan d'acord en una proporció menor. I els immigrants d'origen estranger es mostren més favorables a la globalització, però especialment a la immigració.

I en quart lloc, i pel que fa als comportaments analitzats, quan es tracta d'aquelles conductes que constitueixen delictes, tant la població immigrada estrangera com la resta de col·lectius considera que són molt o bastant greus, mentre que les conductes que toquen més directament l'esfera privada de les persones, reben valoracions una mica més dissemblants. Així, i a banda de la violència domèstica, que concentra el rebuig quasi unànime de tots els grups d'origen, la reprovació social de l'adulteri és més elevada entre els andalusos i la desaprovació de l'avortament i l'homosexualitat és més gran entre la població immigrada d'origen estranger. Per últim, la contractació d'una persona "sense papers" o la construcció d'una mesquita a prop de la casa de l'entrevistat, resulten menys censurades entre la població immigrada d'origen estranger.

Actituds polítiques

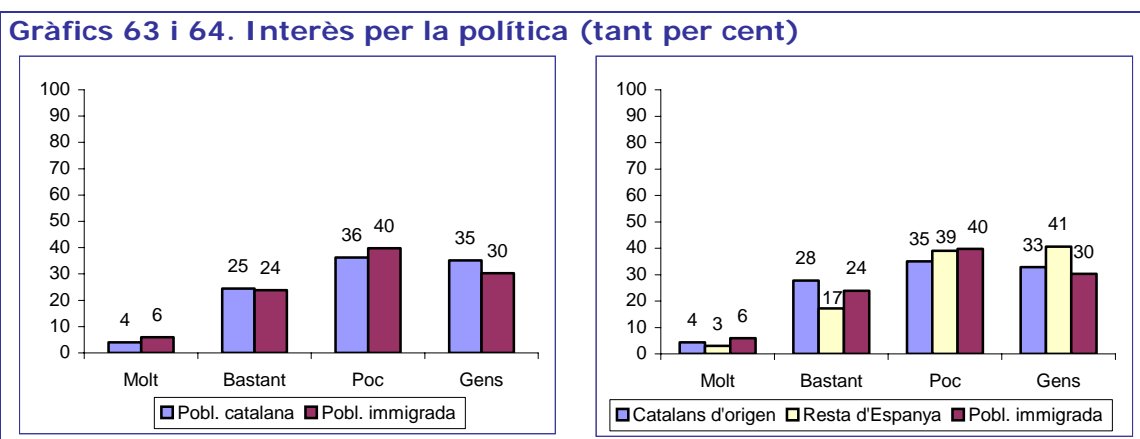
En aquest bloc es comparen les opinions de la població immigrada d'origen estranger i la població catalana en relació amb una sèrie d'actituds polítiques bàsiques. Concretament s'examinen cinc qüestions. Primer, les actituds cap a la política, en termes de l'interès i els sentiments que inspira. Segon, les actituds sobre la democràcia, i en particular el grau de satisfacció amb el seu funcionament. Tercer, la posició ideològica de les persones definida pel lloc on s'ubiquen sobre l'eix esquerra-dreta. Quart, el sentiment de pertinença i el grau de proximitat respecte d'Espanya i Catalunya, però també en relació amb altres unitats territorials (Europa, la pròpia província, el propi municipi). I cinquè i últim, les preferències partidistes mesurades a partir de la simpatia de partit i el grau de proximitat respecte de les diferents forces polítiques.

Actituds respecte de la política

L'interès per la política ha tendit a rebre una gran atenció en la mesura que es tracta de la motivació que promou la implicació de les persones en els assumptes públics i la seva participació. De fet, la

manca d'aquest interès preocupa a tothom que considera aquesta implicació com un dels pilars fonamentals per al bon funcionament dels règims democràtics.

Els gràfics següents mostren el grau d'interès per la política dels catalans i de la població immigrada d'origen estranger. El primer gràfic mostra aquest interès en termes genèrics (gràfic 63), i els altres en relació amb la política catalana i la política espanyola (gràfics 65 i 67, respectivament). A grans trets, la política interessa majoritàriament poc a tots dos grups, ja sigui quan es demana pel seu interès en general, o quan es concreta l'àmbit d'interès. I després de "poc", la resposta que més abunda és la de "gens". És a dir, a tres de cada quatre entrevistats, ja sigui d'un grup o d'un altre, la política els interessa poc o gens.

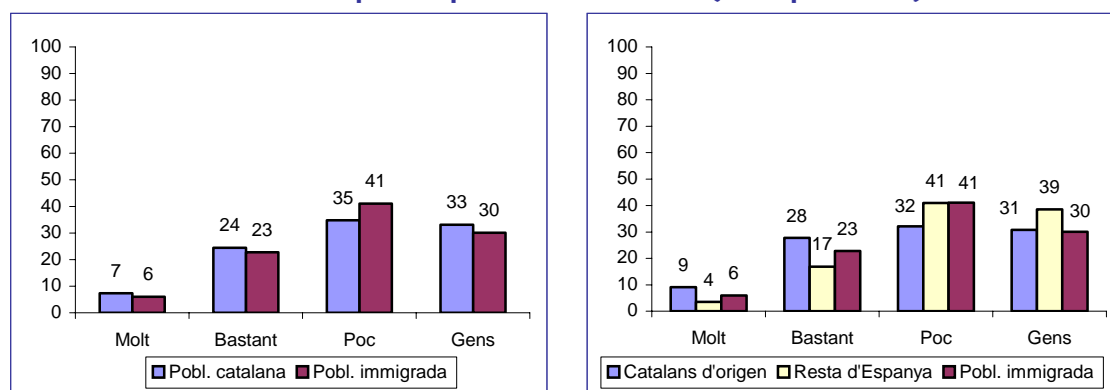

Les categories NS/NC han estat eliminades perquè presenten percentatges inferiors a l'1% en tots el grups.

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Tanmateix, els gràfics també permeten apreciar certes diferències entre la població immigrada i la catalana. La primera diferència apunta cap a una proporció més gran de “gens interessats” entre els segons (35 per cent), respecte dels primers (30 per cent). És a dir, la magnitud més gran de persones totalment desinteressades per la política es concentra entre la població catalana.

Gràfics 65 i 66. Interès per la política catalana (tant per cent)

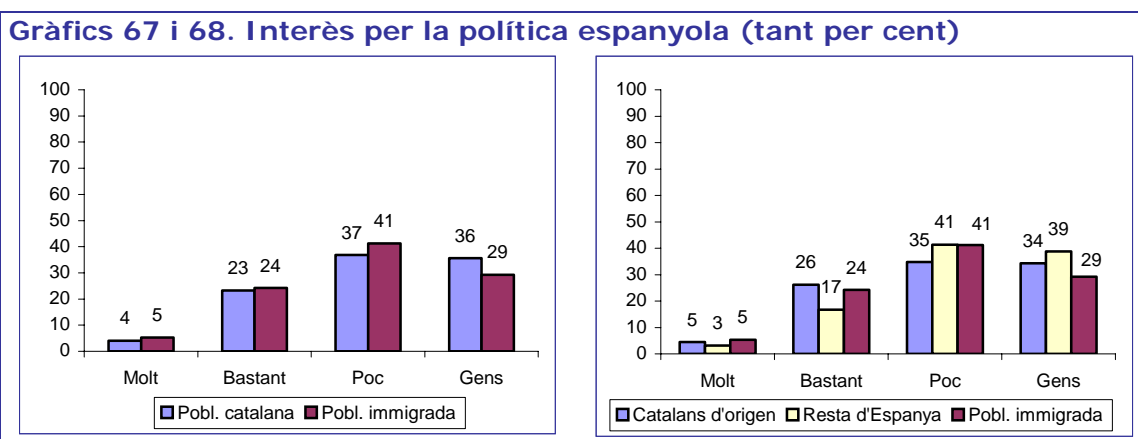

Les categories NS/NC han estat eliminades perquè presenten percentatges inferiors a l'1% en tots el grups.

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

I la segona diferència rau en el grau dissemblant d'interès que cada grup atorga a la política catalana i espanyola. Així, dintre de la població immigrada hi ha una proporció més gran de “poc interessats” per la política catalana que entre els catalans (41 i 35 per cent, respectivament). I, paral·lelament, dintre d'aquest segon grup hi ha una magnitud més gran de “gens interessats” per la política espanyola que entre la població immigrada d'origen estranger (37 i 29 per cent, respectivament).

No obstant això, quan dintre dels catalans es distingeix entre els nascuts a Catalunya i els nascuts a altres parts d'Espanya, es detecten nous matisos. En primer lloc, i pel que fa al interès per la política en termes genèrics, els primers tendeixen a interessar-se més per la política que els segons, ja que el 32 per cent dels catalans d'origen declaren que la política els interessa molt o bastant, en front del 20 per cent dels que van néixer fora de Catalunya que manifesten el mateix (veure gràfic 64). I si a més es discerneix dintre d'aquest grup entre els nascuts a Andalusia i a altres Comunitats, també s'aprecien gradacions diferents en la mesura que la política interessa bastant en una proporció més gran als segons (20 per cent) que als primers (13 per cent).

Les categories NS/NC han estat eliminades perquè presenten percentatges inferiors a l'1% en tots el grups.

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

En segon lloc, i pel que fa a l'interès per la política catalana i espanyola, s'hi detecta que els catalans d'origen, no només es mostren molt i bastant interessats per la política de tots dos àmbits en una proporció més gran que els nascuts a altres llocs d'Espanya, sinó que el seu interès per la política catalana també és comparativament més gran (veure gràfics 66 i 68). D'altra banda, quan es distingeix entre andalusos i nascuts a la resta d'Espanya es torna a produir la diferència d'un interès més gran dels segons respecte dels primers en relació amb la política catalana i espanyola.

Una altra manera de copsar les actituds respecte de la política consisteix a preguntar pel tipus de sentiments que inspira. No només es tracta de saber si interessa, sinó si desperta altres emocions. La taula 4 recull precisament la resposta a aquesta pregunta. Tant per a

Taula 4. Sentiments que inspira la política (en tant per cent)

	Pobl. catalana	Pobl. immigrada d'origen estranger
Entusiasme	2	3
Compromís	13	14
Interès	20	27
Indiferència	30	28
Avorriment	16	13
Desconfiança	15	12
Irritació	4	1
Altres	1	1
NS	0	1

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

la població catalana com per la immigrada d'origen estranger, el principal sentiment que provoca la política és el d'indiferència (30 i 28

per cent, respectivament). Tanmateix, si s'agrupen les respostes de caràcter positiu en relació a la política que dóna cada grup (entusiasme, compromís, interès), els immigrants mostren una proporció més gran de sentiments positius que els catalans (44 per cent dels primers davant el 35 per cent dels segons).

Actituds respecte de la democràcia

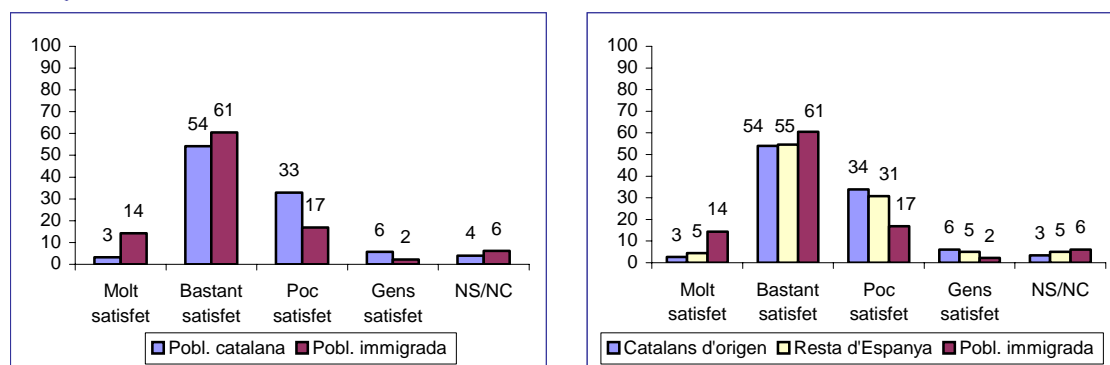
Les actituds respecte de la democràcia han tendit a ser objecte d'estudi i han rebut un gran interès, en la mesura que algunes d'elles denoten el grau de recolzament o legitimitat amb què compta un règim democràtic, i altres indiquen el grau de satisfacció de la ciutadania amb el seu funcionament.

En aquest sentit, el gràfic 69 mostra el nivell de satisfacció dels catalans i de la població immigrada d'origen estranger respecte del funcionament de la democràcia a Espanya. Tots dos grups es consideren majoritàriament força satisfets, encara que també s'hi aprecia que els nouvinguts estan en general més contents amb aquest funcionament que la població catalana.

Així, el 75 per cent dels immigrants estrangers declaren que se senten molt o bastant satisfets amb el funcionament de la democràcia, davant un 57 per cent dels catalans. I paral·lelament, també són els catalans els que s'hi mostren poc satisfets en una

proporció més gran (33 per cent). D'altra banda, quan es distingeix entre catalans d'origen i persones nascudes a altres parts d'Espanya, les diferències entre ambdós grups sobre aquest tema no són gaire significatives (veure gràfic 70).

Gràfics 69 i 70. Satisfacció amb el funcionament de la democràcia (tant per cent)

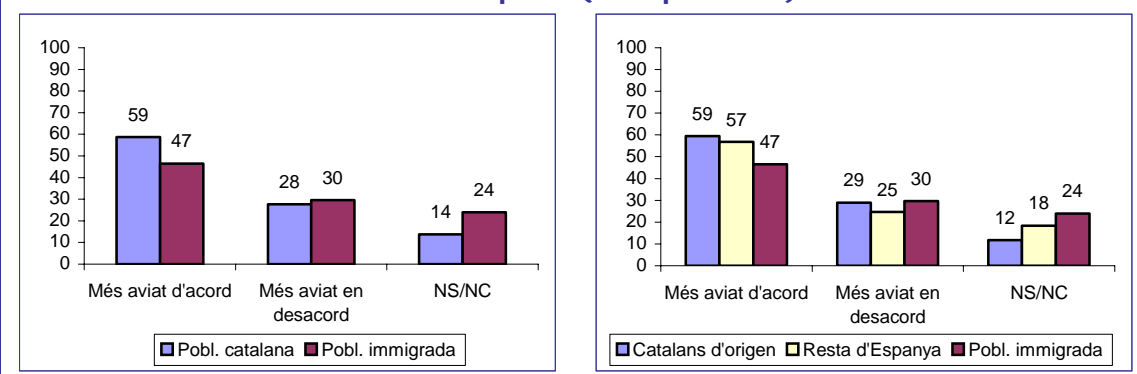

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Però malgrat aquesta satisfacció força general pel funcionament de la democràcia, quan es pregunta als entrevistats si creuen que la democràcia espanyola ha arribat al nivell de les democràcies europees, les respostes tendeixen a indicar una certa actitud de crítica. És a dir, tant els catalans com la població immigrada responen majoritàriament que estan d'acord amb la idea de què la democràcia espanyola no ha assolit aquest nivell (veure gràfic 71), encara que aquesta tendència crítica és més forta entre els catalans (59 per cent d'acord, davant el 47 per cent de la població immigrada), mentre que un de cada quatre nousvinguts no saben què contestar a aquesta pregunta. Tanmateix quan es discerneix entre catalans d'origen i nascuts a altres parts d'Espanya (veure gràfic 72), s'hi detecta que els primers es troben en una proporció més gran en desacord amb

aquesta idea d'un desenvolupament menor de la democràcia espanyola (29 per cent), al mateix temps que els nascuts fora de Catalunya presenten una tendència més gran a no respondre a aquesta pregunta (18 per cent).

Gràfics 71 i 72. Grau d'acord amb...La democràcia espanyola no ha arribat al nivell de les democràcies europees (tant per cent)

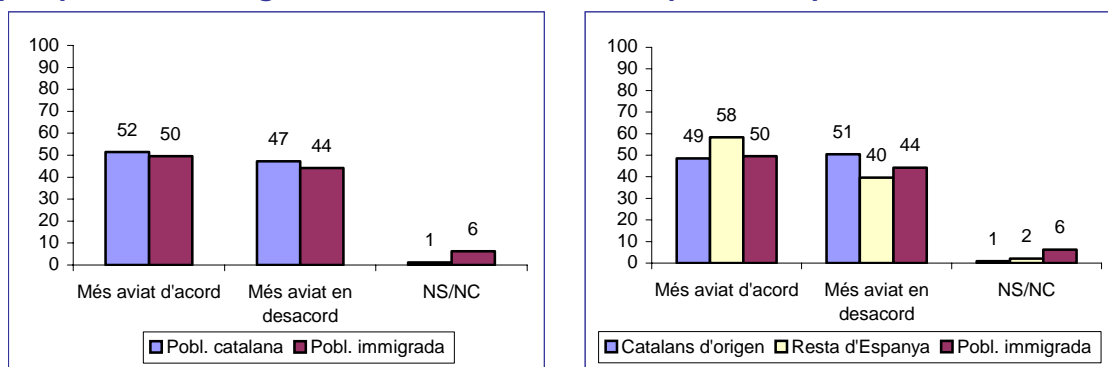

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Per últim, una altra forma de copsar les actituds dels entrevistats respecte de la democràcia podem trobar-la a les seves respostes en termes d'acord o desacord amb el següent enunciat: *Les eleccions no serveixen per a res perquè al final segueixen manant els de sempre.* La conformitat o disconformitat amb aquesta frase intenta captar la confiança respecte de la màxima expressió del procés democràtic, les eleccions, a través de les quals s'escullen els representants polítics i els ciutadans tenen l'oportunitat de premiar-los o castigar-los per les seves actuacions com a governants. I les respostes que hi donen indiquen certa situació d'equilibri en la mesura que tant la meitat dels catalans com de la població immigrada declara sentir-se d'acord amb l'enunciat proposat (veure gràfic 73). Tanmateix destaca també la

proporció de no resposta entre els immigrants d'origen estranger (6 per cent), que no saben o no volen posicionar-s'hi. D'altra banda, quan se segrega dintre del grup dels catalans, el que opinen els catalans d'origen del que pensen els nascuts a la resta d'Espanya, s'hi observa que els segons són més crítics respecte de la utilitat de les eleccions (veure gràfic 74).

Gràfics 73 i 74. Grau d'acord amb...Les eleccions no serveixen per a res perquè al final segueixen manant els de sempre (tant per cent)

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Posicions ideològiques respecte de l'eix esquerra-dreta

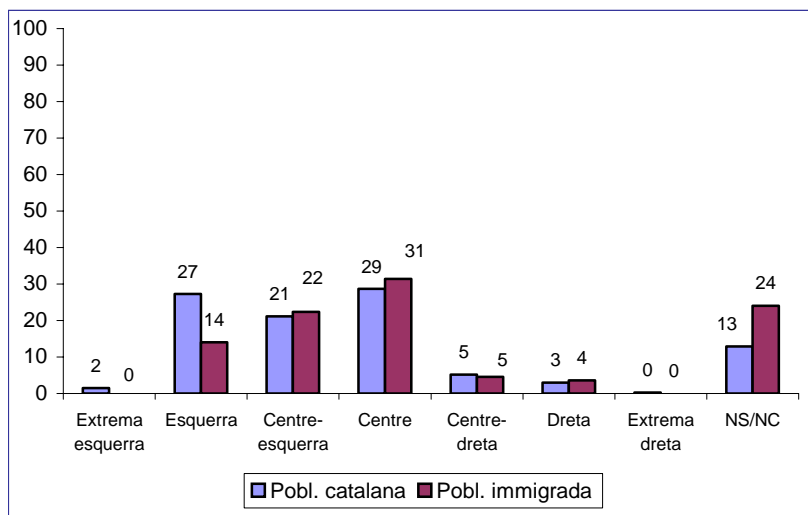
De la mateixa manera que a altres països europeus, a Espanya la identificació ideològica amb les etiquetes d'esquerra o dreta, apareix com una de les formes més esteses de captar, interpretar i interioritzar el món de la política. La majoria de les persones es considera, amb més o menys intensitat d'esquerres, de dretes o de centre, entre d'altres categories possibles, i aquesta d'adscripció a

unes premisses i espais ideològics, o bé respecte del grup que les representa, constitueix un tret més de la seva identitat política i contribueix a construir la seva percepció sobre objectes polítics diversos.

Una de les formes més habituals de recollir les identifications ideològiques de les persones a través d'enquestes consisteix a demanar-los que s'ubiquin sobre una escala, que pot variar quant el nombre de caselles, però on invariablement s'assigna cadascuna de les caselles més extremes a les posicions també més extremes d'esquerra i dreta, respectivament. La ubicació que fan els entrevistats d'ells mateixos i la posició ideològica que atribueixen als partits els ajuda a reduir els costos associats a la necessitat d'informar-se sobre les diferents propostes polítiques i serveixen per representar l'escenari de la competència partidista.

El gràfic 75 recull precisament l'autoubicació ideològica dels catalans i de la població immigrada d'origen estranger sobre una escala de set posicions, i on cada casella té assignada una adscripció ideològica (extrema esquerra/ esquerra/ centre-esquerra/ centre/ centre-dreta/ dreta/ extrema dreta). El gràfic revela que tots dos grups es declaren majoritàriament de centre (29 i 31 per cent, respectivament), però a banda d'aquesta similitud, entre els primers després dominen les posicions de esquerra i centre esquerra (27 i 21 per cent), mentre que una de cada quatre persones nouvingudes no saben o no volen ubicar-se.

Gràfic 75. Ubicació en l'escala esquerra-dreta (en tant per cent)

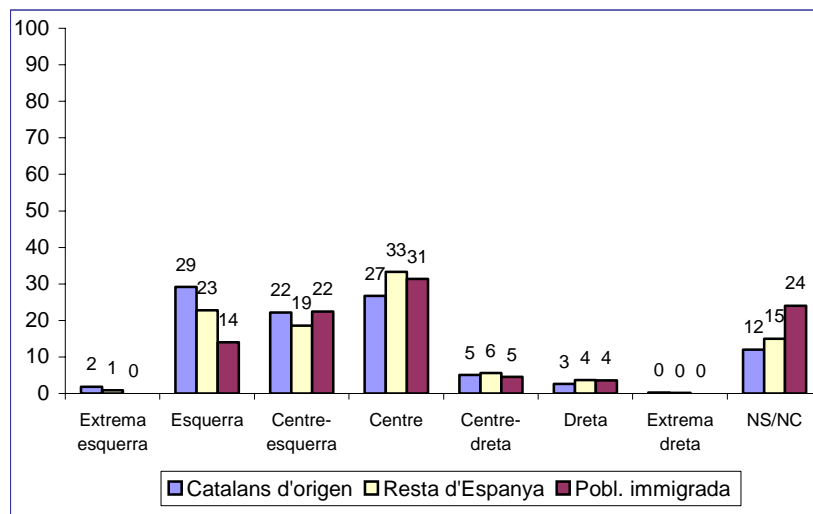

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

D'altra banda, el gràfic 76 inclou la informació relativa al desglossament entre catalans d'origen i persones nascudes a la resta d'Espanya. I en aquest cas s'hi observa que els nascuts a Catalunya presenten una proporció més gran de persones que s'ubiquen a la categoria d'esquerra, en comparació amb el grup dels que provenen d'altres parts del territori espanyol (29 i 23 per cent, respectivament). Paral·lelament, els catalans d'origen també tenen menys persones entre els que se situen al centre, i els nascuts a altres llocs d'Espanya, més (27 i 33 per cent, respectivament).

Per últim, quan es compara la distribució de les ubicacions en l'escala esquerra-dreta dels andalusos i les persones originàries d'altres Comunitats Autònomes, s'aprecia una tendència més gran dels primers a no ubicar-se (18 per cent, en front del 13 per cent dels segons).

Gràfic 76. Ubicació en l'escala esquerra-dreta (en tant per cent)

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Actituds respecte de Catalunya i Espanya

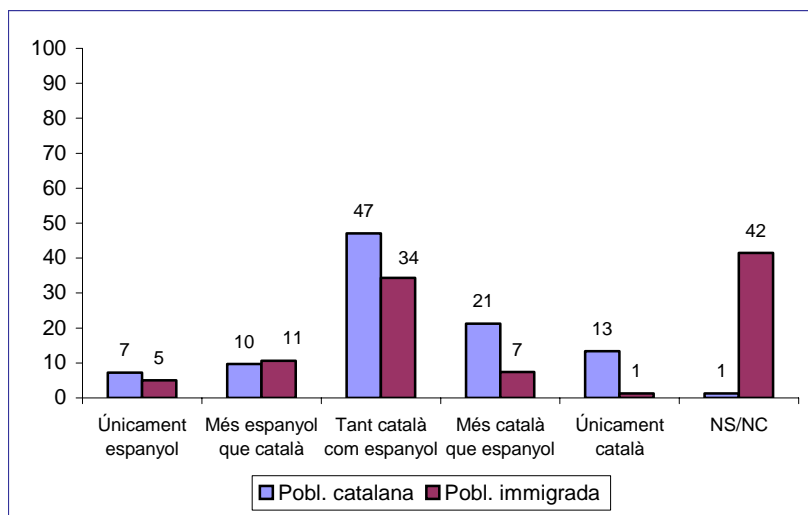
Les actituds respecte de grups identitaris vinculats a unitats territorials cobra un interès especial a Catalunya en la mesura que gran part de la seva evolució històrica s'ha desenvolupat al voltant de la construcció de l'Estat espanyol. Aquesta construcció s'ha forjat sobre la base de consensos i interessos comuns de les élites respectives, sobre certa base cultural compartida i sota l'efecte de la coerció en certs moments. És a dir, la construcció de l'Estat també ha anat acompanyada de diferències, tensions i enfrontaments, elements tots ells que han contribuït a l'aparició de moviments catalanistes i

nacionalistes de signe divers. I és precisament aquesta combinació entre aquests dos impulsos contradictoris “d’acord i desacord” el que ha acabant dibuixant un mapa actitudinal d’identitats grupals i/o territorials múltiples, que de vegades es mantenen per separat, i d’altres s’encavalquen.

El gràfic 77 mostra la distribució d’aquestes identitats en termes del sentiment de pertinença que declaren els entrevistats respecte dels grups d’adscripció espanyol/català. Els fets més destacables són, per una banda, el predomini de les identitats duals tant entre el catalans com entre la població immigrada d’origen estranger, però especialment entre els primers (el 47 per cent es considera tan català com espanyol), i per altra, l’elevat percentatge de població nouvinguda que no respon a aquesta pregunta (42 per cent). Així mateix, també destaca la tendència dels catalans a declarar-se més catalans que espanyols o exclusivament catalans, mentre que la població immigrada tendeix a fer el contrari, és a dir, a dir-se més espanyola que catalana, o únicament espanyola.

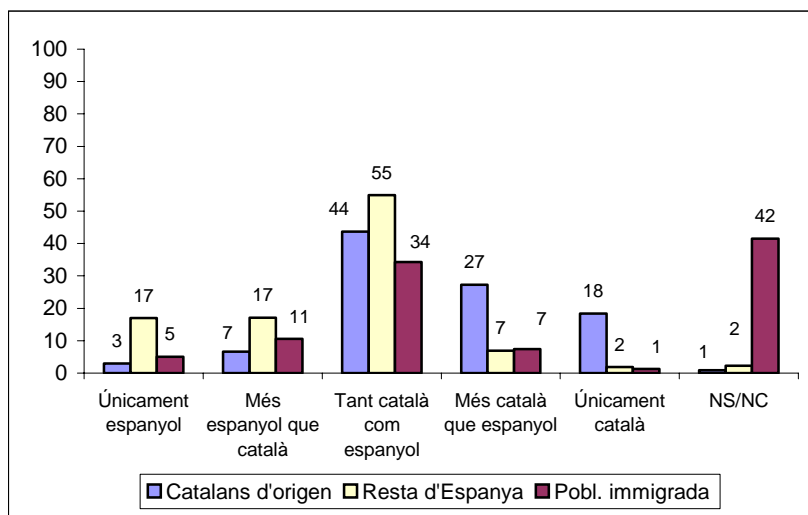
Tanmateix, quan es distingeix entre catalans d’origen i els nascuts a altres parts d’Espanya (veure gràfic 78), s’hi observa que els últims són els que més expressen aquesta identitat dual (55 per cent), i també s’hi aprecia l’existència d’un cert patró d’adscripció identitària, pel qual els catalans d’origen tendeixen a declarar una identitat més aviat o exclusivament catalana (27 i 18 per cent, respectivament), i els nascuts fora a confessar una identitat més aviat o únicament espanyola (17 per cent en tots dos casos).

Gràfic 77. Sentiment de pertinença (en tant per cent)

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Gràfic 78. Sentiment de pertinença (en tant per cent)

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

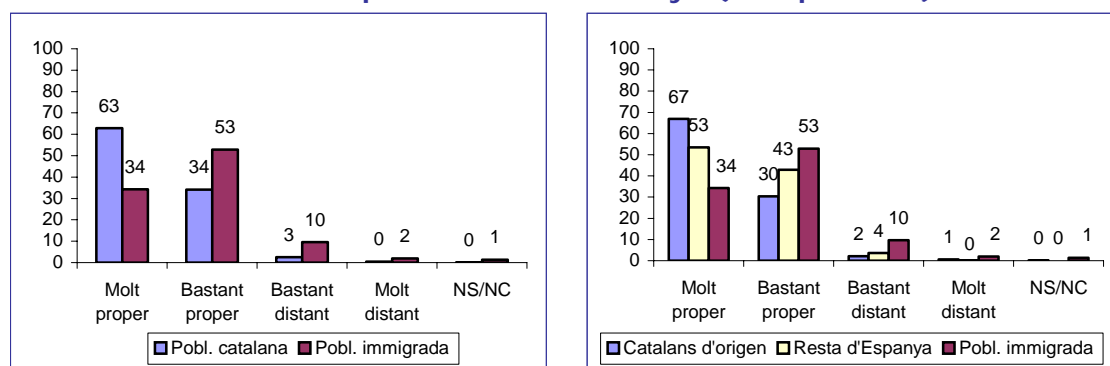
Una altra forma de copsar les identitats grupals consisteix a preguntar sobre el grau de proximitat respecte de diferents unitats territorials. Aquest tipus de preguntes presenta dues avantatges. La primera és que, en la mesura que es poden fer tantes preguntes com unitats sobres les quals es poden tenir sentiments de pertinença (Europa, Espanya, Catalunya, la pròpia província, el propi municipi), la informació que aporten permet construir un mapa més acurat i complet de les identitats grupals vinculades al territori. I la segona avantatge rau en el fet que les preguntes estan formulades per ser contestades en termes de gradació de la proximitat o el distanciament que se sent respecte de cadascuna de les unitats, particularitat que permet alhora conèixer amb més detall com conviuen o s'oposen les identitats corresponents.

Precisament l'examen global dels gràfics 79, 81, 83, 85 i 87 facilita captar tota aquesta informació sobre les identitats múltiples. En primer lloc i en relació amb el sentiment de proximitat més intens, els gràfics indiquen que la població immigrada d'origen estranger tendeix a considerar-se molt propera a totes les unitats, llevat d'Europa, en una proporció molt menor respecte dels catalans. En segon lloc i malgrat aquesta dissimilitud, l'ordenació de les unitats quant als percentatges de proximitat més intensa que recullen, és la mateixa per a ambdós grups. És a dir, el propi municipi és l'ens que concentra la proporció més gran de sentiments de proximitat més forts, seguit per la pròpia província, Catalunya, Espanya i Europa.

En tercer lloc, i pel que fa als sentiments de proximitat menys intensos (*el bastant proper*), els gràfics mostren que la població

immigrada d'origen estranger se sent bastant propera a totes les unitats en una proporció més gran respecte dels catalans (llevat una altra vegada d'Europa). D'altra banda, en aquest cas sí que hi ha una variació quant l'ordre de prelación que cada col·lectiu estableix en funció de la unitat que rep més sentiments d'intensitat menys forta. Així, per als immigrants, Espanya és la unitat que recull més sentiments de força proximitat, seguida de Catalunya i Europa, mentre que el propi municipi i la pròpia província empaten en el darrer lloc. I per als catalans, Europa és la unitat que concentra una proporció més gran de sentiments d'aquest grau, seguida d'Espanya, Catalunya, la província i el municipi.

Gràfics 79 i 80. Grau de proximitat a Catalunya (tant per cent)

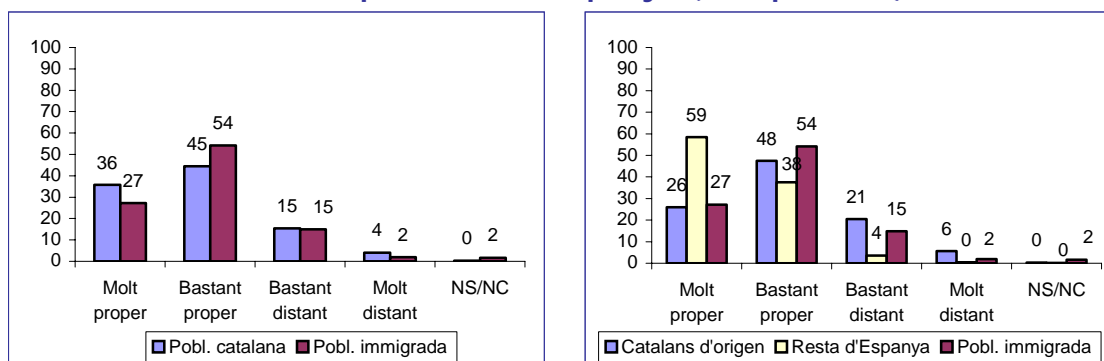

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Per últim, els sentiments de distància resulten minoritaris i molt semblants entre ambdós grups, essent en tot cas Europa i Espanya les unitats que reben proporcions més elevades d'aquests sentiments de llunyania. Així, tant el 30 per cent dels nousvinguts com dels

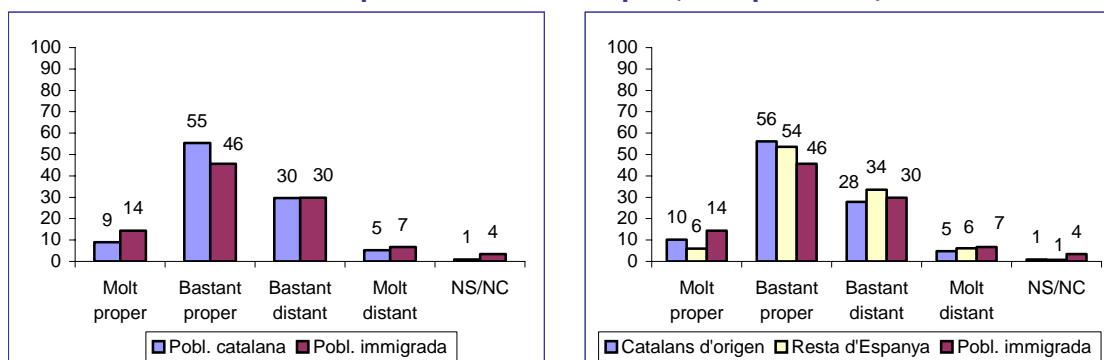
catalans es considera bastant distants d'Europa, mentre que el 15 per cent, també d'ambdós grups, se sent força distant d'Espanya.

Gràfics 81 i 82. Grau de proximitat a Espanya (tant per cent)

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Gràfics 83 i 84. Grau de proximitat a Europa (tant per cent)

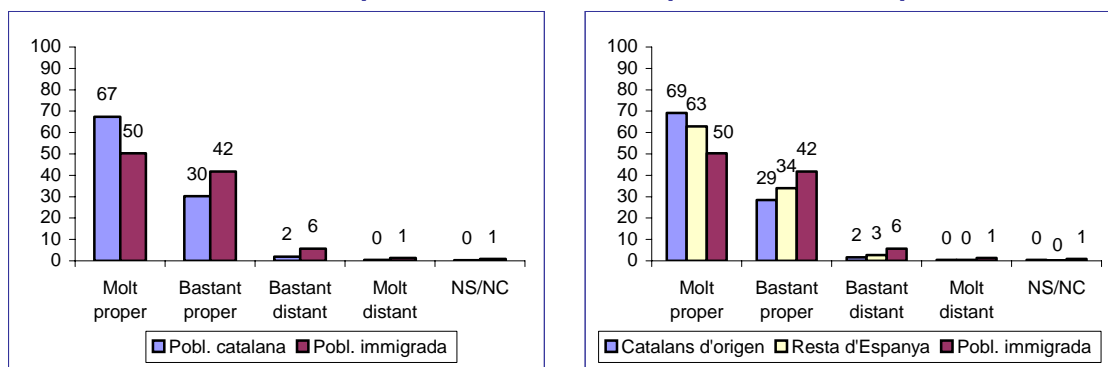

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

D'altra banda, l'examen dels gràfics 80, 82, 84, 86 i 88 complementa totes aquestes observacions amb informació sobre les identitats múltiples dels catalans d'origen i els nascuts a altres parts d'Espanya, i permet matisar les pautes detectades en relació amb la població

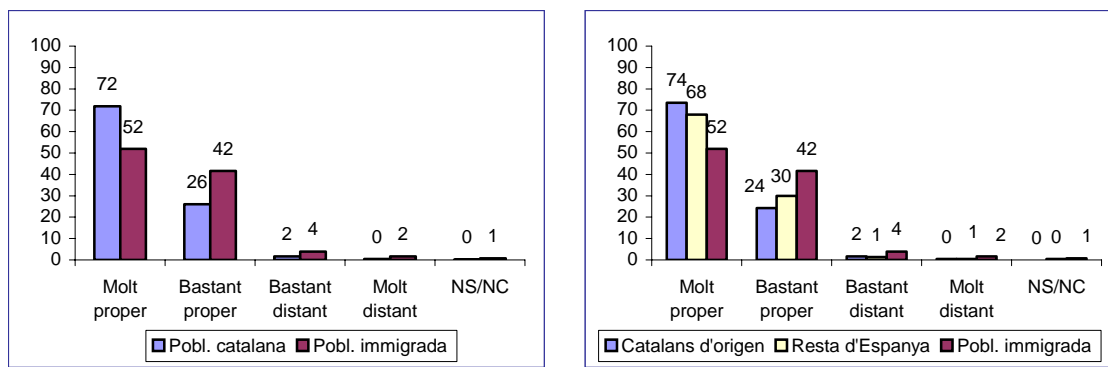
catalana entesa com a conjunt. Així, entre els catalans autòctons dominen els sentiments de molta proximitat respecte de Catalunya i de bastant proximitat respecte d'Espanya (67 i 48 per cent, respectivament), mentre que entre els nascuts fora predominen els sentiments de proximitat més forts en els d'ambdós àmbits (53 i 59 per cent, respectivament).

Gràfics 85 i 86. Grau de proximitat a la seva província (tant per cent)

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Gràfics 87 i 88. Grau de proximitat al seu municipi (tant per cent)

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

L'ordenació que fan els catalans d'origen de les unitats territorials quant als percentatges de grau més fort de proximitat que les hi atorguen, s'inicia amb el municipi, seguit de la província, Catalunya i, amb molta més distància, d'Espanya i Europa. I respecte de la gradació que fan els nascuts a la resta d'Espanya, la variació més significativa és aquella relativa a l'ordre que ocupen Catalunya i Espanya. Així, entre els nascuts fora el percentatge de molta proximitat en relació amb Espanya és d'una magnitud més gran que el percentatge que rep Catalunya (59 i 53 per cent, respectivament), encara que la diferència que els separa no és tan gran com l'observada entre els catalans d'origen (26 i 67 per cent, respectivament).

Paral·lelament, l'ordenació dels territoris que fan els nascuts a Catalunya en relació amb els sentiments de proximitat menys intensos que els susciten, comença amb Europa i continua amb Espanya, Catalunya, la província i el municipi, mentre que aquesta ordenació per als nascuts a la resta d'Espanya és la següent: Europa, Catalunya, Espanya, la província i el municipi.

Finalment, els gràfics també mostren l'existència d'una proporció notable de nascuts a Catalunya que se senten bastant distants d'Espanya (21 per cent), i d'un nombre important de persones que provenen d'altres Comunitats Autònomes que es consideren força llunyanes d'Europa (34 per cent).

Preferències partidistes

En aquest apartat s'examinen les preferències partidistes dels diferents grups d'origen. En primer lloc, aquestes preferències s'han mesurat a partir d'una pregunta oberta en la qual es demana als entrevistats que diguin per quin partit tenen més simpaties o consideren que és més proper a les seves idees.

Taula 5. Simpatia de partit (en tant per cent)

	Pobl. catalana	Pobl. immigrada d'origen estranger
PP	6	10
CiU	12	2
ERC	10	1
PSC (PSOE)	28	40
ICV	5	3
EUiA (IU)	2	1
Altres	1	1
Cap	34	42
NS/NC	2	2

Al llistat de partits de la taula apareixen les forces polítiques que es presenten a les eleccions a Catalunya. Entre parèntesis s'indiquen les sigles dels partits que encara que no s'hi presenten com a tal, constitueixen referents polítics importants per a una proporció considerable de la població i és per aquest motiu que han estat donades també com a resposta pels entrevistats.

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

La taula 5 mostra precisament les respostes que van oferir a aquesta pregunta la població immigrada estrangera i la població catalana. Tant un grup com l'altre grup responen majoritàriament que no tenen

simpatia per cap partit. Tanmateix, la proporció amb què contesten és força diferent. Així el 42 per cent de la població immigrada diu que no sent simpatia per cap partit en front del 34 per cent de la població catalana que diu el mateix.

I quan acaben expressant simpaties per un partit, el PSC (PSOE) és la força política que recull la majoria de les preferències partidistes d'ambdós col·lectius, encara que també en proporcions diferents: el 40 per cent de la població immigrada estrangera simpatitza amb els socialistes, 12 punt percentuals per sobre de la població catalana. És a dir, el partit que suscita més simpaties entre els nouvinguts és el PSC (PSOE) i ho fa en una magnitud més gran que entre la població catalana.

Els sentiments de simpatia cap a la resta de partits són força minoritaris entre ambdós grups (només en un cas sobrepassen el 10 per cent). Tanmateix s'observa un patró de resposta pel qual la simpatia cap als partits nacionalistes es menys elevada entre la població immigrada estrangera, que entre els catalans, alhora que el PP rep més simpaties de partit entre els immigrants (10 per cent), que entre la població catalana (6 per cent).

D'altra banda, quan es distingeix dintre de la població catalana entre catalans d'origen i nascuts a la resta d'Espanya, s'hi detecta que la majoria de les tendències observades per a la població immigrada estrangera es reproduïxen entre el grup dels que provenen d'altres llocs d'Espanya (veure taula 6). Així, el 40 per cent d'aquest col·lectiu tampoc no sent simpaties per cap partit, i quan declara tenir-ne, el

PSC (PSOE) és la força política que més preferències partidistes recull (39 per cent, en front del 23 per cent dels catalans d'origen que el prefereixen).

De la mateixa manera, els nascuts a altres parts d'Espanya també expressen simpaties cap als partits nacionalistes en una proporció menor que els catalans d'origen, alhora que tendeixen a manifestar més simpaties cap al PP. De fet, aquest partit, ocupa la segona posició, tant entre la població immigrada estrangera com entre la que prové de la resta d'Espanya, en termes del nombre de simpaties que recull, mentre que entre els catalans d'origen ocupa la cinquena amb un 4 per cent.

Taula 6. Simpatia de partit (en tant per cent)

	Catalans d'origen	Resta d'Espanya	Pobl. immigrada d'origen estranger
PP	4	10	10
CiU	16	3	2
ERC	14	1	1
PSC (PSOE)	23	39	40
ICV	7	3	3
EUiA (IU)	2	2	1
Altres	1	1	1
Cap	32	40	42
NS/NC	2	2	2

Al llistat de partits de la taula apareixen les forces polítiques que es presenten a les eleccions a Catalunya. Entre parèntesis s'indiquen les sigles dels partits que encara que no s'hi presenten com a tal, constitueixen referents polítics importants per a una proporció considerable de la població i és per aquest motiu que han estat donades també com a resposta pels entrevistats.

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

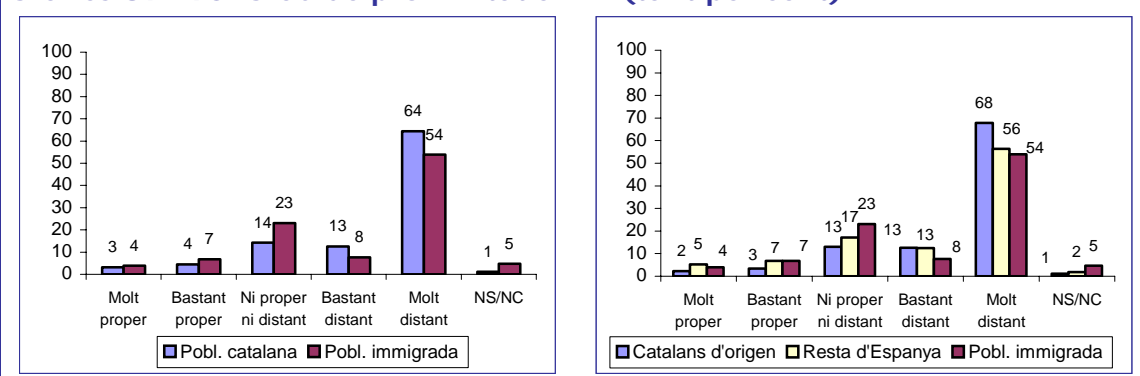
Una altra forma d'aproximar-se a l'anàlisi de les preferències partidistes consisteix a examinar el grau de proximitat (o distanciament) que uns i altres declaren en relació amb els partits polítics més importants. És a dir, en aquest cas no es tracta d'una pregunta oberta on l'entrevistat respon espontàniament amb el nom del partit que prefereix, sinó que l'enquestador pregunta pel grau d'acostament (o llunyania) respecte de cadascun dels partits del sistema, essent les opcions possibles de resposta *molt proper*, *bastant proper*, *ni proper ni distant*, *bastant distant* i *molt distant*.

En aquest sentit, l'examen dels gràfics 89, 91, 93, 95, 97 i 99 permet arribar a diverses conclusions, moltes d'elles en consonància amb els resultats de la pregunta sobre simpatia de partit. En primer lloc, el PSC (PSOE) torna a ser la força política preferida de la població immigrada estrangera i dels catalans, en la mesura que és la formació de la qual ambdós grups diuen sentir-se molt o bastant a prop en una proporció més elevada del que declaren per a altres partits. Tanmateix, aquesta proporció és superior entre la població immigrada d'origen estranger (47 per cent) que entre els catalans (38 per cent).

En segon lloc, la població immigrada estrangera tendeix a sentir-se molt o bastant propera a la resta de partits, en una magnitud menor que la població catalana, llevat del cas del PP, on aquesta relació s'inverteix. Així el 6 per cent dels nousvinguts es declara molt o bastant proper a CiU, en front del 20 per cent dels catalans; el 7 per cent se sent molt o bastant proper a ERC, en front del 18 per cent; l'11 per cent diu el mateix respecte d'ICV, davant el 20 per cent, i el

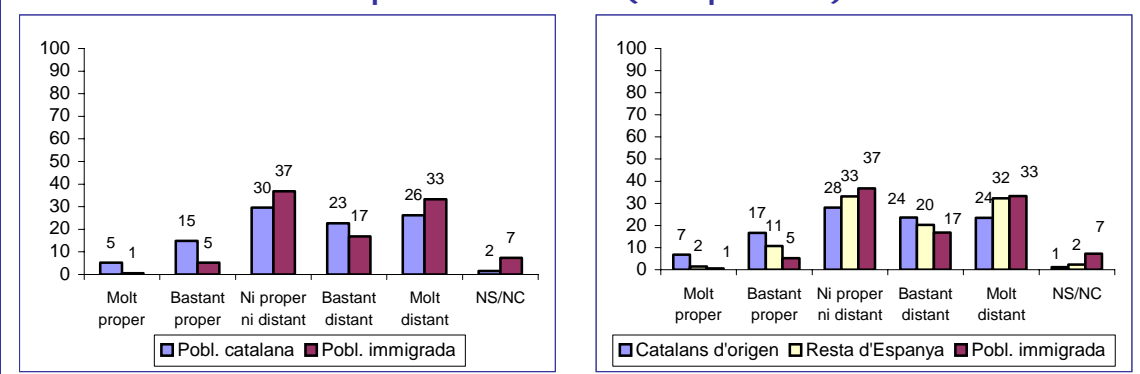
12 per cent també se sent molt o bastant proper a EUiA, davant el 15 per cent, mentre que només el 7 per cent de la població catalana es considera molt o força a prop del PP en comparació amb l'11 per cent dels nousvinguts.

Gràfics 89 i 90. Grau de proximitat al PP (tant per cent)

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

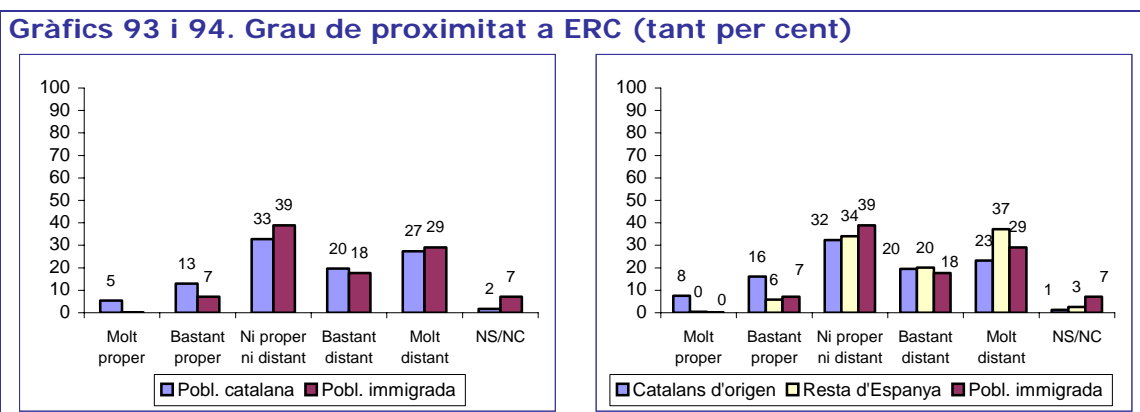
Gràfics 91 i 92. Grau de proximitat a CiU (tant per cent)

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

En tercer lloc, aquests sentiments de proximitat es contraposen i en alguns casos es complementen amb els sentiments de llunyania que

també susciten les diferents formacions polítiques. Així, el PP és el partit del qual tant la població immigrada d'origen estranger com la població catalana diuen sentir-se molt o força distants en una magnitud més gran, si bé aquestes respostes són més nombroses entre el segon col·lectiu. Així, el 62 per cent dels nouvinguts se sent molt o bastant distant respecte del PP, davant un 77 dels catalans que diu el mateix. Després del PP, els partits que tendeixen a concentrar més respostes de distància són CiU i ERC. I ho fan en proporcions semblants en tots dos grups d'origen.

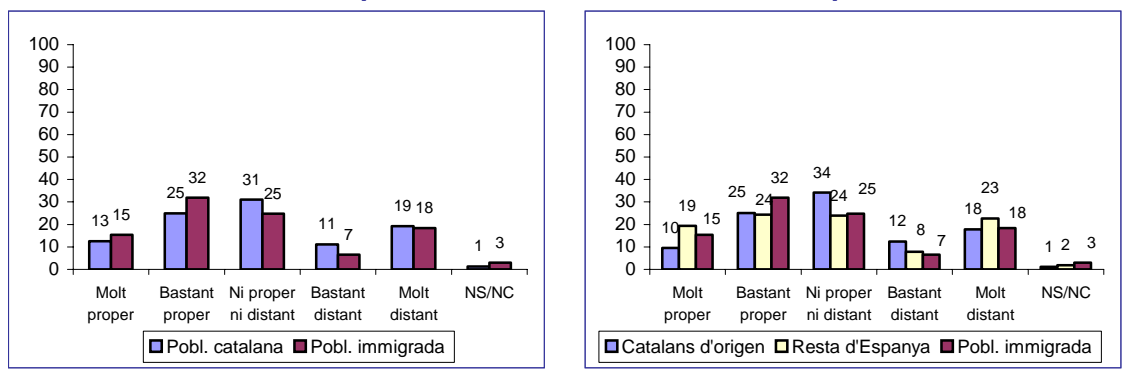

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Per últim, la proximitat o la distància no són les úniques opcions possibles, i hi ha respostes que apunten precisament cap a actituds de caràcter "més neutre" respecte dels partits. Els entrevistats no s'hi declaren propers, però tampoc no s'hi senten llunyans. En aquest sentit, ICV i EUiA són les formacions polítiques que tendeixen a recollir en una magnitud més gran aquest tipus de resposta, encara que amb una proporció una mica més elevada entre la població

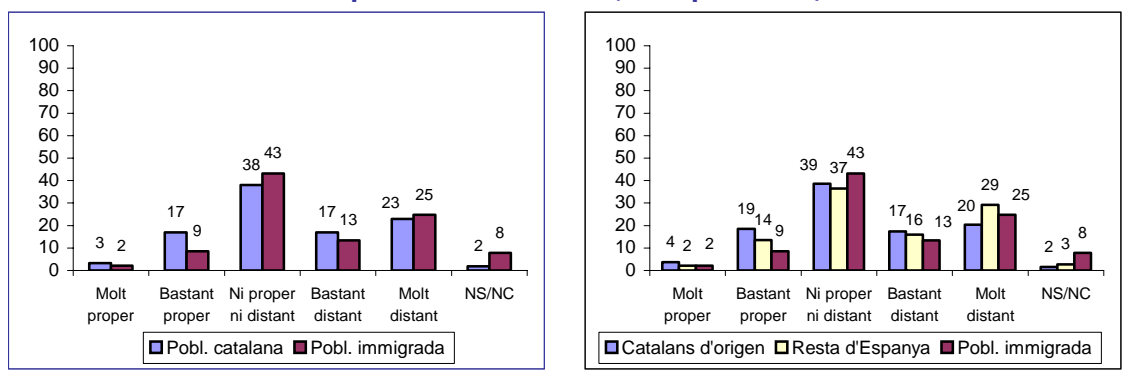
immigrada d'origen estranger en comparació amb la catalana. Així, el 43 per cent dels nouvinguts declara no sentir-se ni proper ni distant respecte d'ICV, en front d'un 38 per cent dels catalans, i el 44 per cent declara aquesta mateixa opció de resposta respecte de EUiA, en front d'un 39 per cent de la població catalana.

Gràfics 95 i 96. Grau de proximitat al PSC (PSOE) (tant per cent)

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

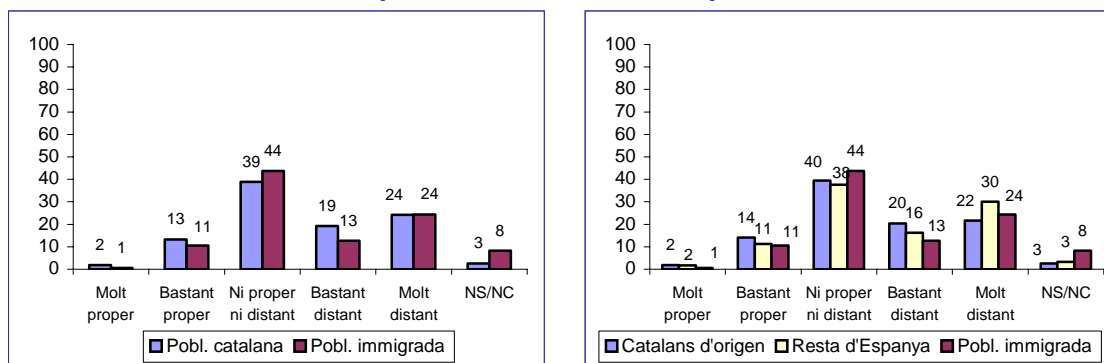
Gràfics 97 i 98 Grau de proximitat a ICV (tant per cent)

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Tanmateix, quan es desglossen les respostes dels catalans entre els nascuts a Catalunya i els nascuts a altres parts d'Espanya, apareixen nous matisos que cal tenir en compte (veure gràfics 90, 92, 94, 96, 98 i 100). En primer lloc, la distribució dels sentiments de proximitat i llunyania respecte dels partits dels nascuts a la resta d'Espanya és més similar a la de la població immigrada d'origen estranger i una mica més dissemblant a la dels nascuts a Catalunya. Així, malgrat que el PSC (PSOE) continua apareixent com la força política amb percentatges més elevats de sentiments de proximitat, aquesta proporció és més gran entre els nascuts a altres llocs d'Espanya (43 per cent) que entre els catalans d'origen (35 per cent), i se situa només quatre punts percentuals per sota de la que presenta la població immigrada estrangera (47 per cent).

Gràfics 99 i 100. Grau de proximitat EUiA (tant per cent)

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

En segon lloc, i de la mateixa forma que passava amb la població immigrada estrangera, els nascuts a altres parts d'Espanya tendeixen a sentir-se molt o bastant propers a la resta de partits, en una

magnitud menor que la població catalana d'origen, llevat una altra vegada del cas del PP, on aquesta relació s'inverteix. Tanmateix, aquesta tendència a la menor proporció de sentiments de proximitat apareix molt més acusada pel que fa a CiU i ERC. Així només el 13 per cent dels nascuts a altres llocs d'Espanya se sent molt o bastant proper a CiU, en comparació amb el 24 per cent dels catalans d'origen, i només el 6 per cent es considera molt o bastant a prop d'ERC, en front del 24 per cent dels nascuts a Catalunya.

En tercer lloc i pel que fa als sentiments de llunyania, el PP continua concentrant els percentatges més grans d'entrevistats que s'hi senten molt o bastant distants. Però aquest percentatge és molt més elevat en el cas dels catalans d'origen (81 per cent), que en el cas dels nascuts a la resta d'Espanya (69 per cent). D'altra banda, després del PP, CiU i ERC són les formacions que reben una proporció més gran de respostes que impliquen llunyania per part dels nascuts fora de Catalunya, (52 i 57 per cent de molt o bastant distants, respectivament), encara que la diferència més important afecta el partit republicà, en la mesura que les persones que provenen d'altres parts d'Espanya declaren sentir-s'hi molt o bastant distants 14 punt percentuals per sobre dels catalans d'origen.

El quart i darrer aspecte, ICV i EUIA tornen a aparèixer com les formacions polítiques on l'opció de "ni a prop ni distant" recull el nombre de respostes més gran, tant entre els catalans d'origen com entre els nascuts a la resta d'Espanya i en proporcions similars amb la població immigrada estrangera.

Finament, quan es distingeix dintre del grup dels nascuts a altres llocs d'Espanya, entre els andalusos i les persones que provenen d'altres Comunitats Autònomes, també apareixen algunes petites diferències que resulten rellevants. Així, els andalusos es mostren molt distants del PSC (PSOE) i d'EUiA en una magnitud més petita que els nascuts a la resta d'Espanya, al mateix temps que també es declaren molt distants d'ICV en una proporció més gran que aquest darrer grup d'origen.

Conclusions

En definitiva, de tot aquest bloc dedicat a l'examen de les actituds polítiques de la població immigrada d'origen estranger comparant-les amb les de la resta de grups, es poden extreure una sèrie de conclusions. Primer, que la política interessa majoritàriament poc a tots els grups, ja sigui quan es demana pel seu interès en general, o quan es concreta l'àmbit d'interès.

Segon, que aquest desinterès generalitzat conviu amb nivells importants de força satisfacció amb el funcionament de la democràcia, i que aquesta satisfacció és bastant més elevada entre la població immigrada d'origen estranger.

Tercer, que tots el grups d'origen es consideren majoritàriament de centre, malgrat que entre la població catalana, ja sigui nascuda a

Catalunya o fora, després hi dominen les posicions de esquerra i centre esquerra.

Quart, que predominen les identitats duals respecte del sentiment d'adscripció a Espanya/Catalunya entre tots els grups d'origen, encara que també s'hi ha detectat un percentatge elevat de població immigrada estrangera que no respon a aquesta pregunta, i una proporció més gran d'adscripcions duals entre els nascuts a altres parts d'Espanya en comparació amb els nascuts a Catalunya.

I cinquè i últim, que malgrat la tendència més gran a declarar que no se simpatitza amb cap partit polític en concret, quan es pregunta pel grau de proximitat (o distància) en relació amb cadascuna de les principals forces polítiques catalanes, el PSC (PSOE) tendeix a ser el partit que recull més sentiments de proximitat entre tots els grups d'origen, encara que amb una proporció variable segons quin sigui el grup. D'altra banda, també s'hi aprecia cert patró de resposta pel qual la població immigrada estrangera i els nascuts a altres llocs d'Espanya s'assemblen més entre sí en termes de preferències partidistes en comparació amb la població catalana autòctona. Així, aquest patró indica una proporció menor de sentiments de proximitat respecte de les formacions nacionalistes de CiU i ERC, i lleugerament més gran respecte del PP, encara que aquest partit continua concentrant els percentatges més grans d'entrevistats que s'hi senten molt o bastant distants.

Institucions i líders polítics

En aquest bloc es comparen el grau de coneixement i les valoracions de cada grup d'origen respecte de diverses institucions, així com dels líders polítics més importants. Les institucions analitzades són molt diverses i inclouen tant institucions de govern (ajuntaments, diputacions, Govern de la Generalitat, Govern central), com els cossos i les forces de seguretat (policia, mossos d'esquadra, guàrdia civil, exèrcit), i organitzacions de diferent tipus que representen interessos (partits, sindicats, banca, Església catòlica).

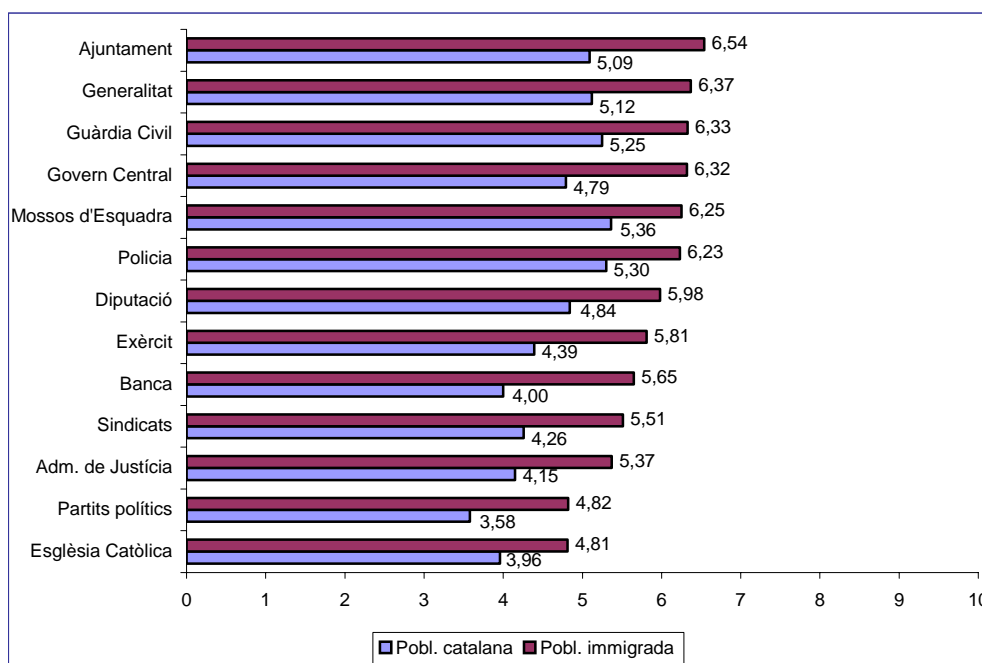
Quant als líders polítics, s'hi examina el grau de coneixement i les valoracions que reben els principals líders d'àmbit estatal (José Luís Rodríguez Zapatero, Mariano Rajoy, Gaspar Llamazares), i els polítics catalans més destacats.

A diferència dels blocs anteriors, on s'analitzaven les idees, creences i actituds polítiques de cada grup d'origen, en aquest bloc s'observen aspectes molt més vinculats al coneixement concret de la política catalana i espanyola. En aquest sentit, el nivell de coneixement que mostri cada grup, però en especial la població immigrada d'origen estranger, pot servir d'indicador aproximat del seu grau d'integració en termes de familiarització amb la realitat política circumdant.

Coneixement i valoració d'institucions

El gràfic 101 mostra les puntuacions mitjanes que reben les institucions seleccionades, tant per part de la població immigrada estrangera com per part de la població catalana en el seu conjunt.

Gràfic 101. Valoració de diferents institucions (puntuacions mitjanes en una escala de 0 a 10)

Les institucions estan ordenades en funció de les puntuacions mitjanes que atorga la població immigrada d'origen estranger.

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Les puntuacions indiquen una tendència clara dels immigrants estrangers a valorar més positivament les institucions, en la mesura que només suspenen als partits polítics i l'Església catòlica amb unes notes inferiors a 5. En canvi, la població catalana es mostra més crítica, ja que només aprova a 5 de les 13 institucions, i en general les seves puntuacions mitjanes són molt més baixes que les de la població immigrada d'origen estranger.

Taula 7. Valoració de diferents institucions (puntuacions mitjanes en una escala de 0 a 10)

	Catalans d'origen	Resta d'Espanya	Pobl. immigrada d'origen estranger
Ajuntament	5,14	4,95	6,54
Generalitat	5,21	4,90	6,37
Guàrdia Civil	4,99	5,88	6,33
Govern central	4,71	4,96	6,32
Mossos d'Esquadra	5,32	5,47	6,25
Policia	5,17	5,60	6,23
Diputació	4,86	4,77	5,98
Exèrcit	4,10	5,07	5,81
Banca	4,04	3,89	5,65
Sindicats	4,42	3,85	5,51
Administració de Justícia	4,18	4,10	5,37
Partits polítics	3,58	3,59	4,82
Església Catòlica	3,77	4,41	4,81

Les institucions estan ordenades en funció de les puntuacions mitjanes de la darrera columna.

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

D'altra banda, quan s'examinen les avaluacions, ja desglossant entre els diferents grups d'origen (veure taula 7), s'adverteixen certs aspectes. Primer, que les puntuacions mitjanes que la població immigrada estrangera i els catalans d'origen atorguen a les diverses

institucions es mouen dintre d'un rang estret de variació (1,73), mentre que aquest rang és més ampli entre els nascuts a altres llocs d'Espanya (2,29). És a dir, en els dos primers grups hi ha una menor distància entre les institucions amb les puntuacions mitjanes més alta i més baixa, en comparació amb la distància de les puntuacions mitjanes més extremes del tercer grup.

Segon, quan s'observa l'ordre de les institucions en funció de la puntuació mitjana que reben de cada col·lectiu, s'hi comprova que la població immigrada estrangera valora millor les institucions pròpiament de govern (ajuntaments, Govern de la Generalitat, Govern central); els catalans d'origen puntuen més alt els cossos de seguretat i els àmbits de govern més propers (mossos d'esquadra, policia, Govern de la Generalitat i ajuntaments), i els nascuts a altres parts d'Espanya avaluen més positivament les diferents policies (guàrdia civil, policia, mossos d'esquadra) i l'exèrcit.

En canvi, quan s'examinen quines són les institucions pitjor valorades, els tres grups d'origen coincideixen a donar les puntuacions mitjanes més baixes als partits polítics, mentre que discrepen en l'ordre que ocupa l'Església catòlica dintre d'aquestes avaluacions. Així, l'Església se situa en els darrers llocs entre la població immigrada i els catalans d'origen, i ocupa una posició més elevada entre els nascuts a la resta d'Espanya.

I tercer i en darrer lloc, quan es comparen entre sí les puntuacions que reben les institucions per part dels diferents grups, s'hi aprecia: 1) que les puntuacions dels estrangers sempre són més elevades que

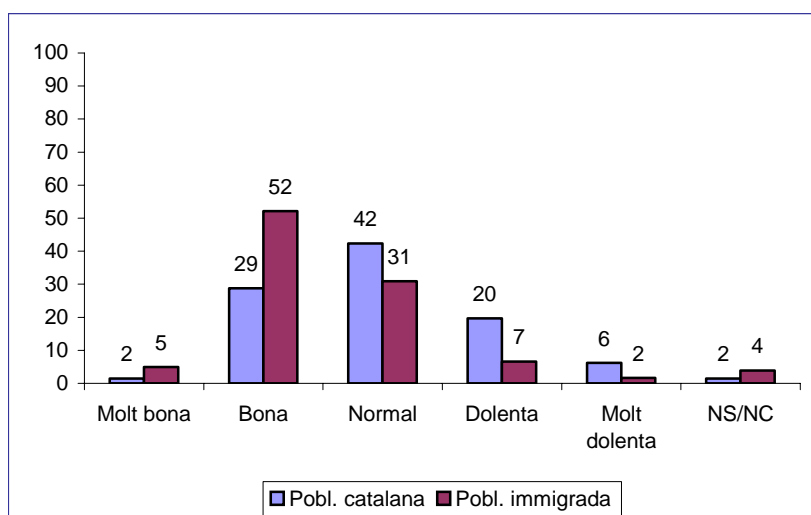
les que donen els altres grups; 2) que els catalans d'origen valoren els diferents cossos i forces de seguretat (llevat dels mossos d'esquadra) per sota de com ho fa el conjunt de la població catalana, mentre que els nascuts a la resta d'Espanya els valoren per sobre; 3) que aquest darrer grup puntua per sota d'aquest mateix conjunt al Govern de la Generalitat i per sobre al Govern central, i 4) que els andalusos tendeixen a valorar l'Església catòlica i l'exèrcit millor que els nascuts a altres Comunitat Autònomes.

Altrament, el Sondeig de l'ICPS, també compta amb una sèrie de preguntes que permeten aprofundir en el coneixement de la valoració que mereixen diferents instàncies de govern. Concretament, inclou una bateria de preguntes a través de les quals es demana als entrevistats que qualifiquin la gestió del Govern de la Generalitat, del Govern central, i de les diputacions i ajuntaments respectius, a partir de les següents opcions de resposta: molt bona/ bona/ normal/ dolenta/ molt dolenta.

Els gràfics 102, 104, 106 i 108 mostren les distribucions de les qualificacions de totes aquestes instàncies de govern per a la població immigrada d'origen estranger i la població catalana en el seu conjunt. El primer grup sempre valora positivament aquestes institucions, en la mesura que la majoria considera la seva gestió com a bona: aquesta opció de resposta rep percentatges per sobre del 50 per cent a totes les instàncies de govern, llevat de les diputacions. En canvi, el gruix de la població catalana pensa que la gestió d'aquestes instàncies de govern és normal, ja que aquesta és l'opció que rep la majoria de les respostes d'aquest grup (al voltant del 40 per cent en

totes les institucions, llevat també de les diputacions). D'altra banda, i malgrat que aquesta pauta de la població immigrada estrangera de valorar millor es reproduïx en el cas de les diputacions, cal subratllar que aquestes institucions també registren un percentatge considerable de no resposta, que indica el seu desconeixement per una part important del públic (51 per cent en el cas de la població immigrada i 38 per cent en el cas de la catalana).

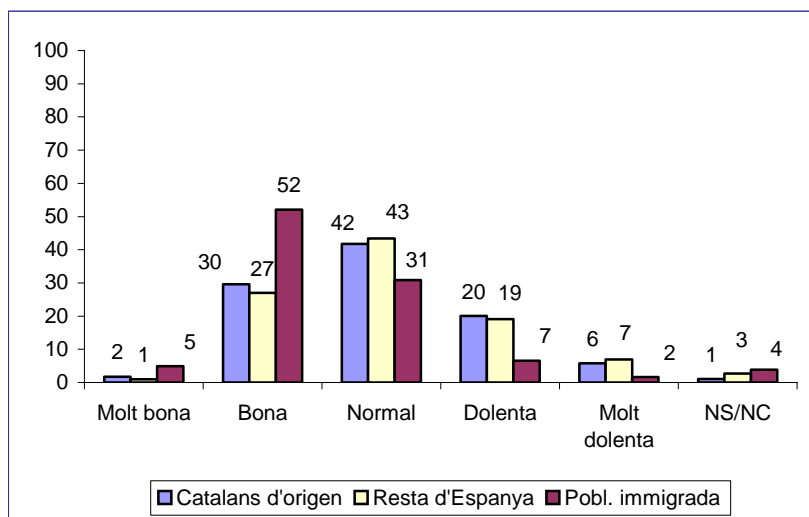
Gràfic 102. Qualificació de la gestió del Govern de la Generalitat (en tant per cent)

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

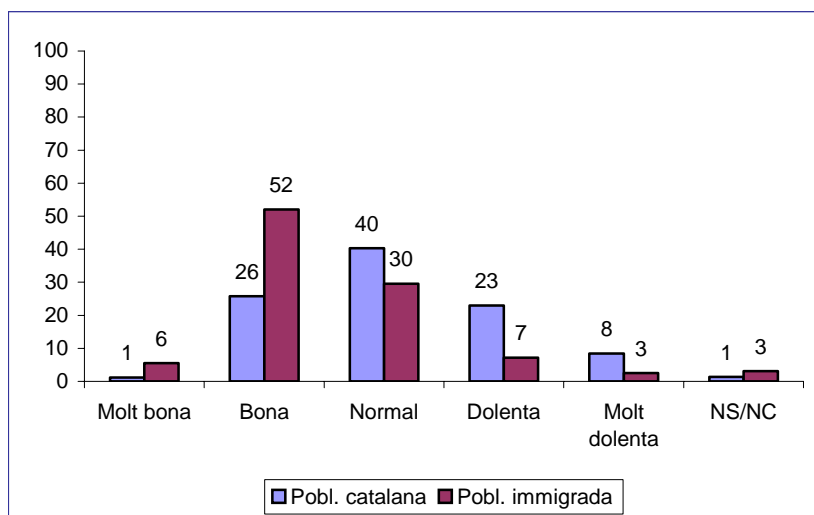
Altrament, els gràfics 103, 105, 107 i 109 mostren la informació relativa a aquestes valoracions de la gestió dels diferents àmbits de govern però desglossada per als tres grups d'origen: població immigrada estrangera, catalans d'origen i nascuts a la resta d'Espanya.

Gràfic 103. Qualificació de la gestió del Govern de la Generalitat (en tant per cent)

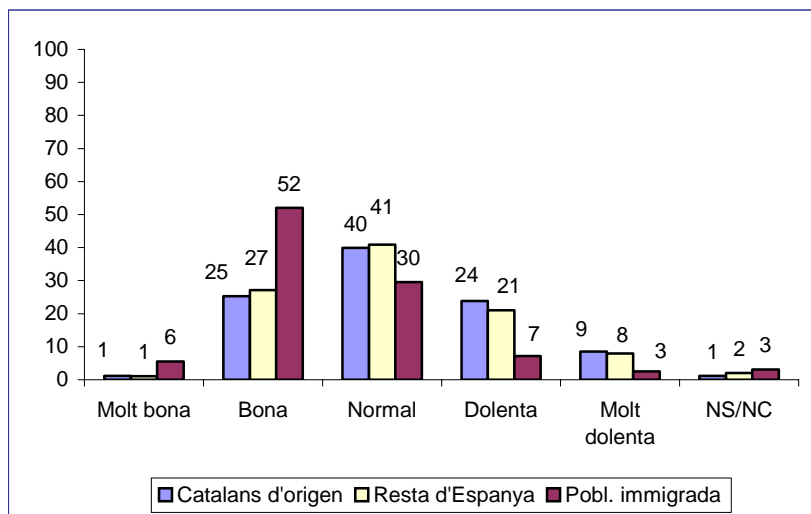
Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Gràfic 104. Qualificació de la gestió del Govern central (en tant per cent)

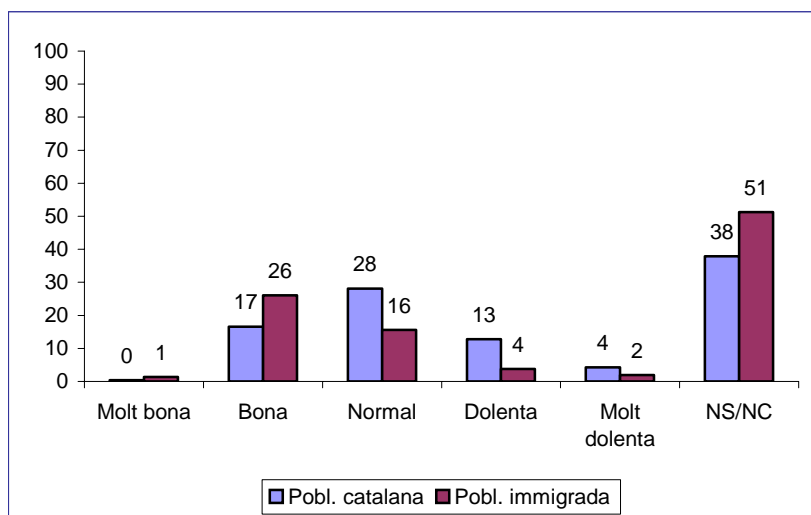
Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Gràfic 105. Qualificació de la gestió del Govern central (en tant per cent)

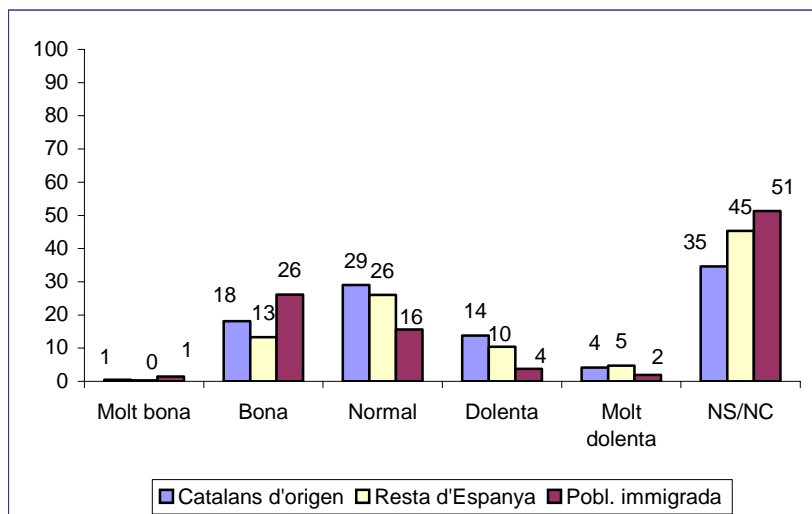
Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Gràfic 106. Qualificació de la gestió de la Diputació (en tant per cent)

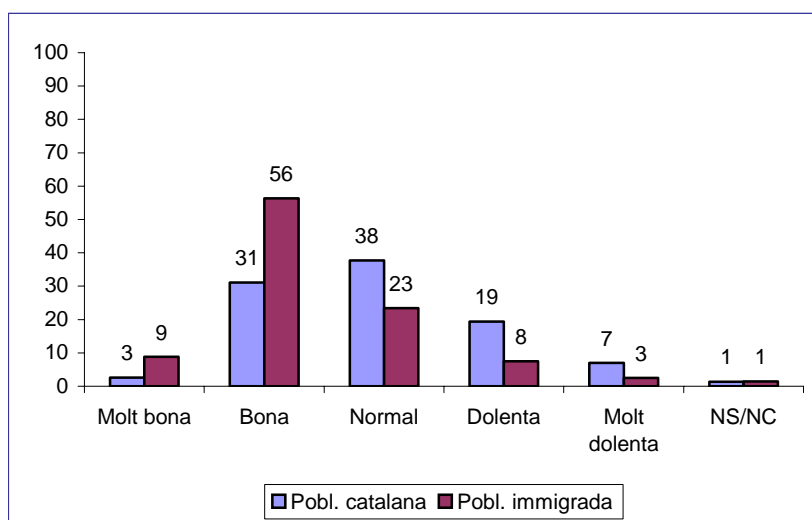
Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Gràfic 107. Qualificació de la gestió de la Diputació (en tant per cent)

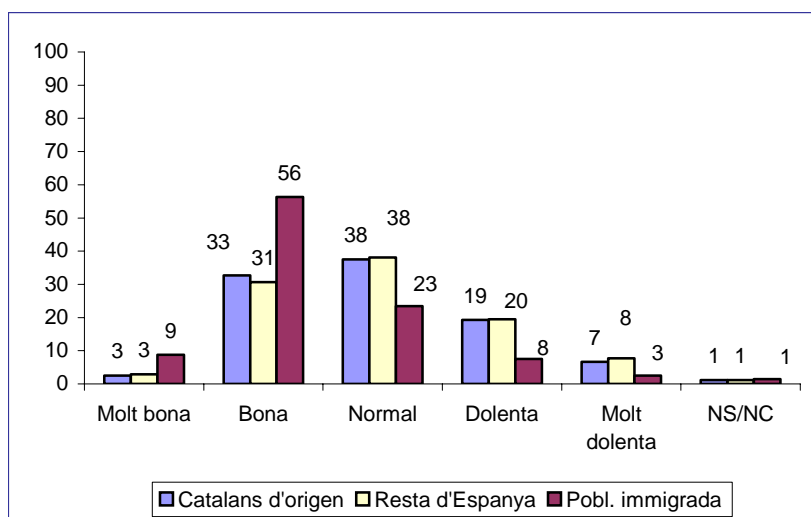
Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Gràfic 108. Qualificació de la gestió de l'Ajuntament (en tant per cent)

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Gràfic 109. Qualificació de la gestió de l'Ajuntament (en tant per cent)

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

En línies generals no s'hi aprecien diferències significatives quant al comportament dels catalans autòctons i els nascuts fora de Catalunya. És a dir, ambdós grups valoren les institucions de govern de manera semblant, i les dissimilituds més importants continuen essent les que separen la població immigrada estrangera dels altres grups. Tanmateix, cal assenyalar una tendència més gran dels catalans d'origen a valorar millor la gestió de les diputacions en relació amb els nascuts a altres llocs d'Espanya (el 19 per cent dels primers valora la seva gestió com a bona o molt bona, en front del 14 per cent dels segons). I també s'hi comprova que els nascuts fora de Catalunya coneixen les diputacions en una proporció menor que els catalans autòctons (el 45 per cent dels nascuts a la resta d'Espanya no saben valorar la gestió de les diputacions respectives, en front del 35 per cent dels catalans d'origen).

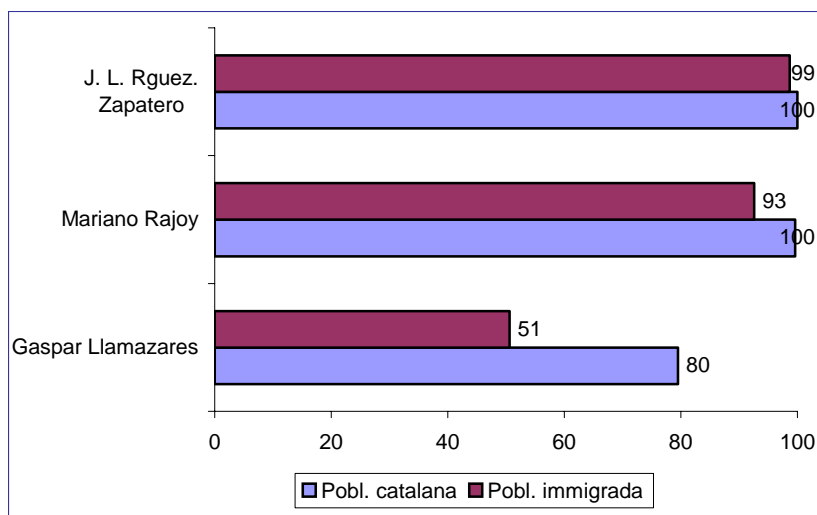
D'altra banda, quan es distingeix entre les avaluacions dels andalusos i els nascuts a altres Comunitats Autònomes, s'hi observen certes diferències. Així, les persones que provenen d'Andalúcia valoren com a bona, en una proporció més gran que els nascuts a altres llocs, la gestió dels ajuntaments (39 en front del 25 per cent) i dels governs central (31 en front del 25 per cent) i de la Generalitat (40 en front del 24 per cent).

Coneixement i valoració de líders polítics

El grau de coneixement dels líders polítics és un altre dels aspectes vinculats al nivell de coneixement polític de les persones, i que pot servir d'indicador aproximat del seu grau d'integració política en termes de familiarització amb la seva realitat política més propera.

En aquest sentit, el gràfic 110 mostra el percentatge de la població immigrada estrangera i de la població catalana que coneix cadascun dels principals líders polítics espanyols: el president del Govern central i secretari general del PSOE, José Luís Rodríguez Zapatero; el principal líder de l'oposició i president del Partit Popular, Mariano Rajoy, i el fins fa poc, coordinador d'Izquierda Unida, Gaspar Llamazares.

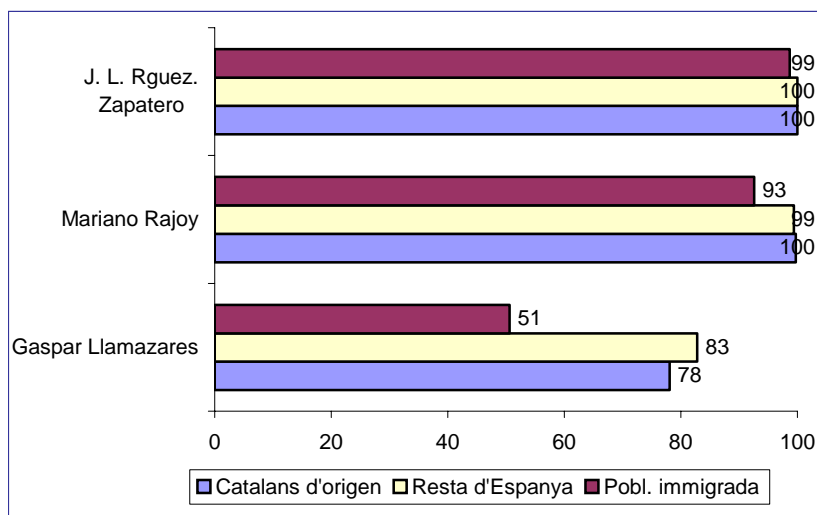
Gràfic 110. Coneixement dels principals líders polítics espanyols (en tant per cent)

El líders estan ordenats en funció dels percentatges de coneixement de la població immigrada d'origen estranger.

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Gràfic 111. Coneixement dels principals líders polítics espanyols (en tant per cent)

El líders estan ordenats en funció dels percentatges de coneixement de la població immigrada d'origen estranger.

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

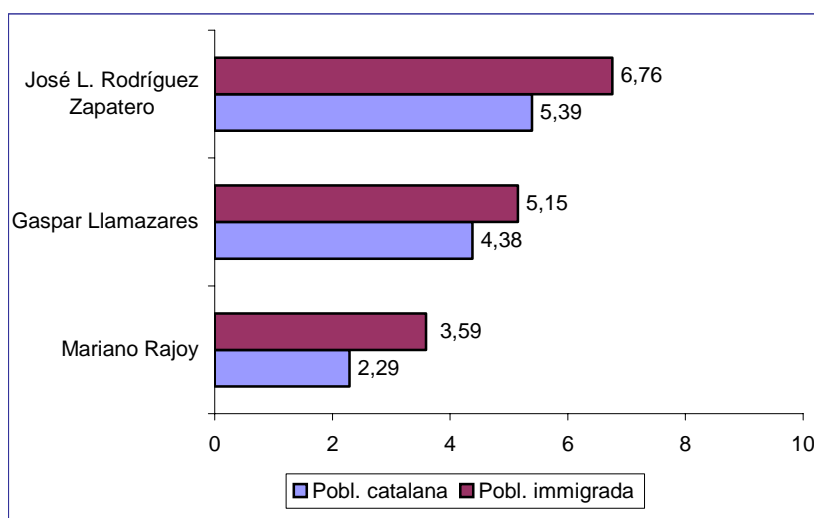
El gràfic revela un coneixement pràcticament unànime del president del Govern, tant per part de la població immigrada estrangera com de la catalana, i també un coneixement quasi absolut de Mariano Rajoy, malgrat que en aquest cas el coneixement de la població immigrada estrangera se situa una mica per sota del de la població catalana (7 punt percentuals per sota). En canvi, Gaspar Llamazares apareix en general com el líder menys conegut, ja que el coneix el 80 per cent de la població catalana, i en el cas de la població immigrada d'origen estranger, tant sols la meitat (51 per cent).

D'altra banda, quan es desglossa el comportament de la població catalana entre catalans d'origen i nascuts a altres parts d'Espanya (veure gràfic 111), no s'hi observen diferències, llevat del coneixement més gran que tenen les persones vingudes de la resta d'Espanya de Gaspar Llamazares (el 83 per cent el coneix, mentre que només declara el mateix el 78 per cent dels catalans autòctons).

Altrament, el gràfic 112 mostra les valoracions que fan estrangers i catalans d'aquests líders. En línies generals, s'hi aprecia que la població immigrada els valora més positivament que la població catalana. Així, mentre els primers aproven Rodríguez Zapatero i Llamazares amb puntuacions mitjanes de 6,76 i 5,15 respectivament, els segons només aproven el president del Govern amb una puntuació de 5,39. I malgrat suspendre tots dos grups a Mariano Rajoy, la pauta detectada de valoracions més positives dels nouvinguts continua, ja que valoren el president del PP amb una

puntuació mitjana de 3,59, i la població catalana només li atorga 2,29.

Gràfic 112. Valoració dels principals líders polítics espanyols (puntuacions mitjanes en una escala de 0 a 10)

El líders estan ordenats en funció de les puntuacions mitjanes que els atorga la població immigrada d'origen estranger.

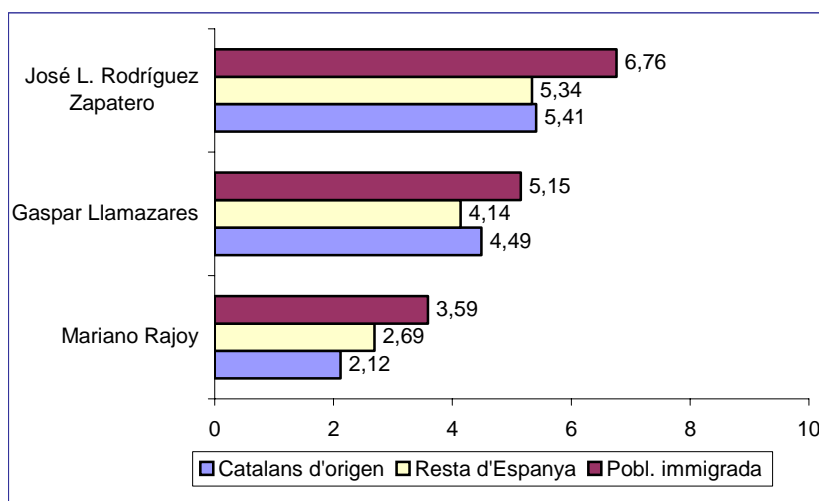
Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Així mateix, al gràfic 113 apareixen desglossades les valoracions dels catalans d'origen i dels nascuts a la resta d'Espanya. La comparació d'aquesta segregació aporta informació significativa en la mesura que els primers puntuen millor a Gaspar Llamazares, i també valoren pitjor a Mariano Rajoy, que els segons.

Quant als polítics catalans més destacats, al gràfic 114 figuren els percentatges de coneixement per a cada líder que declara cada grup d'origen (la població immigrada estrangera i la població catalana en el

seu conjunt). A diferència del grau de coneixement força semblant dels principals líders espanyols que exhibien ambdós col·lectius, aquí apareixen discrepàncies importants. La població catalana coneix en una proporció molt més gran els líders catalans que la població immigrada estrangera. Per exemple, la diferència de coneixement arriba fins els 43 punt percentuals en el cas de Josep Antoni Duran i Lleida, fins els 42 en el de Xavier Trias, i fins els 41 en el de Joan Puigcercós, essent aquests els exponents més extrems. Per a la resta de líders les diferències en el grau de coneixement es mantenen entre els 28 i 39 punts percentuals, llevat de Pasqual Maragall que resulta ser el líder més conegut entre ambdós grups i on la diferència de coneixement entre la població immigrada d'origen estranger i la catalana és menor (només de 9 punts percentuals).

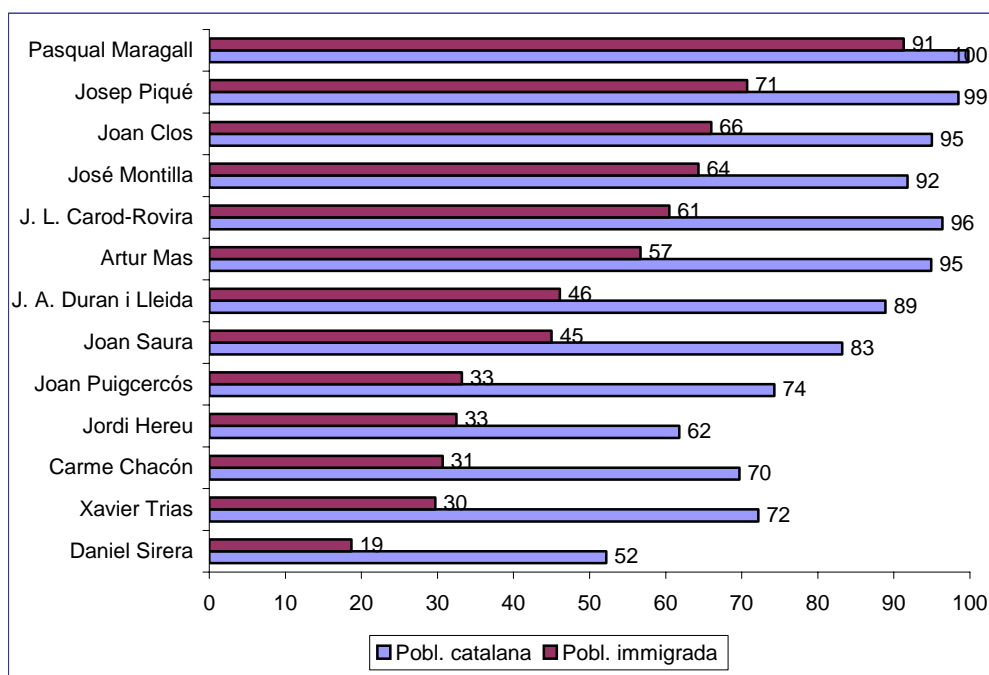
Gràfic 113. Valoració dels principals líders polítics espanyols (puntuacions mitjanes en una escala de 0 a 10)

El líders estan ordenats en funció de les puntuacions mitjanes que els atorga la població immigrada d'origen estranger.

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Gràfic 114. Coneixement dels principals líders polítics catalans (en tant per cent)

El líders estan ordenats en funció dels percentatges de coneixement de la població immigrada d'origen estranger.

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

D'altra banda, en el gràfic 114 també s'observa una certa variació en l'ordenació de líders quant al seu grau de coneixement per part dels dos grups d'origen. Així, Joan Clos obté un percentatge de coneixement entre la població immigrada que el situa en el tercer lloc d'aquesta ordenació, mentre que aquesta tercera posició és ocupada per Carod-Rovira en el cas de la població catalana. I l'actual president de la Generalitat, José Montilla, ocupa el quart lloc en el rànquing de

coneixement dels nouvinguts, mentre que se situa en el sisè lloc en el rànquing de la població catalana.

La taula 8 presenta els percentatges de coneixement que rep cada líder però ara per als tres grups d'origen. Llavors s'hi comprova que el grau de coneixement dels polítics catalans per part dels nascuts a Catalunya i dels nascuts fora és força semblant, i que la població immigrada d'origen estranger és la que exhibeix en general percentatges de coneixement comparativament més petits.

Taula 8. Coneixement dels principals líders polítics catalans (en tant per cent)

	Catalans d'origen	Resta d'Espanya	Pobl. immigrada
Pasqual Maragall	100	99	91
Josep Piqué	96	93	71
Joan Clos	96	92	66
José Montilla	92	92	64
J. L. Carod-Rovira	97	95	61
Artur Mas	96	93	57
J. A. Duran i Lleida	91	85	46
Joan Saura	85	79	45
Joan Puigcercós	77	67	33
Jordi Hereu	64	56	33
Carme Chacón	70	69	31
Xavier Trias	76	65	30
Daniel Sirera	56	44	19

El líders estan ordenats en funció dels percentatges de coneixement de la població immigrada d'origen estranger.

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Però malgrat aquesta certa similitud, també cal assenyalar que les persones que venen d'altres llocs d'Espanya tendeixen a conèixer una mica menys els líders catalans que la població autòctona, encara que

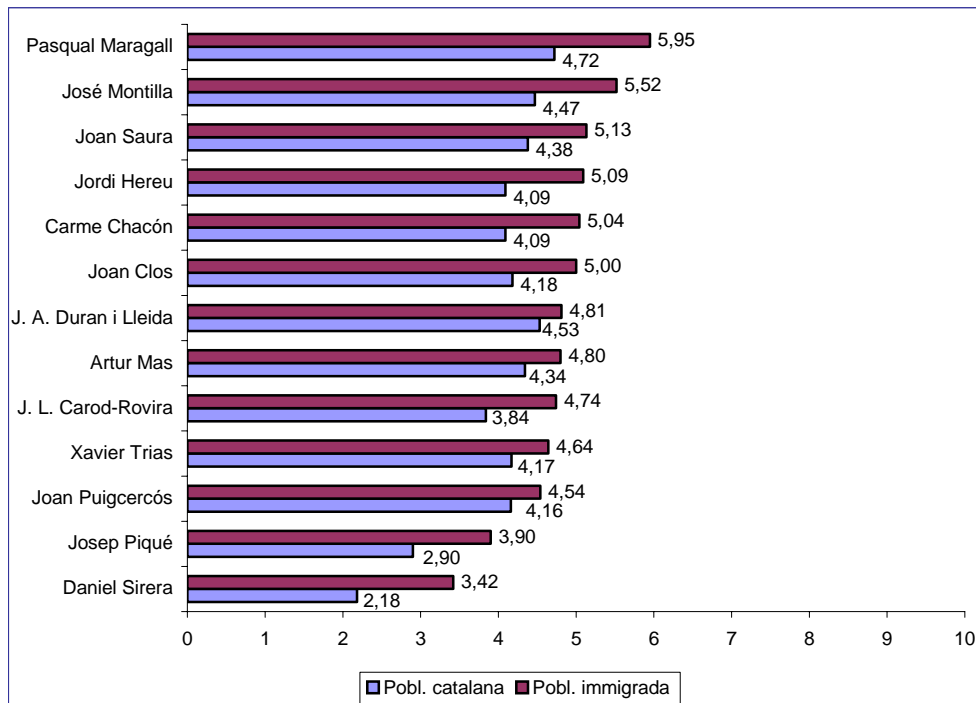
aquestes diferències només superen els 10 punts percentuals en dos casos: Daniel Sirera (12 punts de diferència) i Xavier Trias (11 punts). D'altra banda, el mateix percentatge de catalans d'origen i de persones nascudes a altres parts d'Espanya coneixen a José Montilla (92 per cent).

Altrament, el gràfic 115 mostra les valoracions dels líders catalans per part de la població immigrada estrangera i de la catalana considerada en el seu conjunt. Tal com passava amb els principals líders espanyols, els nouvinguts sempre els donen puntuacions mitjanes més elevades que els catalans. De fet aquests últims suspenen a tots els líders, amb puntuacions mitjanes inferiors a 5, mentre que la població immigrada suspèn a 7 de 13.

A més, quan es realitza el rànquing per a cada grup d'origen de les puntuacions mitjanes que atorguen als polítics catalans, també s'observen algunes diferències significatives en relació a l'ordre que ocupen aquests líders en cada grup. Així, l'actual alcalde de Barcelona, Jordi Hereu, i l'actual ministra de Defensa, Carme Chacón, se situen en les posicions quarta i cinquena, respectivament, del rànquing de la població immigrada estrangera, mentre que aquests mateixos líders ocupen les posicions novena i desena en el rànquing de la població catalana. De manera semblant, el líder d'UDC, Josep Antoni Duran i Lleida, apareix com el segon millor valorat entre els catalans, mentre que baixa cinc llocs en el rànquing de la població immigrada.

Finalment la taula 9 mostra les puntuacions mitjanes que reben els líders catalans, però aquest cop desglossades per als tres grups d'origen. La població immigrada continua essent la que dona puntuacions més elevades en comparació amb els catalans autòctons i els nascuts a altres parts d'Espanya. I aquests últims avaluen als líders catalans amb puntuacions una mica més baixes que els nascuts a Catalunya, llevat dels líders populars, que són avaluats per sobre. Així mateix, els que provenen de la resta d'Espanya puntuen pitjor els líders de CiU, ERC i ICV, mentre que els catalans d'origen els puntuen millor.

Gràfic 115. Valoració dels principals líders polítics catalans (puntuacions mitjanes en una escala de 0 a 10)

El líders estan ordenats en funció de les puntuacions mitjanes que els atorga la població immigrada d'origen estranger.

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Taula 9. Valoració dels principals líders polítics catalans (puntuacions mitjanes en una escala de 0 a 10)

	Catalans d'origen	Resta d'Espanya	Pobl. immigrada d'origen estranger
Pasqual Maragall	4,87	4,39	5,95
José Montilla	4,50	4,40	5,52
Joan Saura	4,52	3,96	5,13
Jordi Hereu	4,16	3,89	5,09
Carme Chacón	4,11	4,01	5,04
Joan Clos	4,20	4,12	5,00
J. A. Duran i Lleida	4,69	4,11	4,81
Artur Mas	4,48	3,97	4,80
J. L. Carod-Rovira	4,31	2,67	4,74
Xavier Trias	4,37	3,58	4,64
Joan Puigcercós	4,47	3,17	4,54
Josep Piqué	2,80	3,13	3,90
Daniel Sirera	2,05	2,66	3,42

El líders estan ordenats en funció de les puntuacions mitjanes que els atorga la població immigrada d'origen estranger.

Font: Sondeig d'Opinió a Catalunya de l'ICPS, 2006-2007.

Conclusions

En aquest bloc s'han examinat el grau de coneixement i les valoracions de cada grup de procedència respecte de diverses institucions, així com dels líders polítics més importants, aspectes tots ells molt més vinculats al coneixement concret de la política catalana i espanyola.

Pel que fa a les institucions, aquest examen ha permès inferir una tendència de la població immigrada estrangera a valorar-les més positivament que la població catalana, alhora que també s'ha comprovat l'existència de cert patró de valoracions pel qual els nousvinguts avaluen millor les institucions pròpiament de govern (ajuntaments, Govern de la Generalitat, Govern central), els catalans d'origen puntuen més alt els cossos de seguretat i els àmbits de govern més propers (mossos d'esquadra, policia, Govern de la Generalitat i ajuntaments), i els nascuts a altres parts d'Espanya valoren millor les diferents policies (guàrdia civil, policia, mossos d'esquadra) i l'exèrcit.

Quant als líders, la població immigrada d'origen estranger mostra un grau de coneixement quasi unànime de les figures polítiques espanyoles més destacades, el president del Govern central, José Luís Rodríguez Zapatero, i el líder del principal partit de l'oposició, Mariano Rajoy. Tanmateix només la meitat dels nousvinguts coneix al fins fa poc coordinador d'Izquierda Unida, Gaspar Llamazares, essent aquest nivell de coneixement força inferior al que mostren els altres grups de procedència.

Però les diferències més notables en el grau de coneixement dels polítics apareixen en relació amb els líders catalans, ja que la població immigrada estrangera els coneix molt menys que la població catalana considerada en el seu conjunt, alhora que, tal com succeïa amb els polítics espanyols, quan els coneixen tendeixen a valorar-los millor.

Conclusions

És la població immigrada d'origen estranger diferent a la població catalana? Tenen idees i creences diferents? Es comporten diferent? Són les seves actituds polítiques diferents? Valoren i coneixen les institucions i els líders polítics i catalans de manera diferent?

La descripció de les dades realitzada no dóna una resposta inequívoca i definitiva sobre totes aquestes qüestions. En primer lloc, perquè la font d'anàlisi emprada, els Sondeigs d'Opinió de l'ICPS, només aporta informació respecte d'una selecció limitada de temes. Concretament, no es pot concloure del segur si la població immigrada té idees i creences diferents, o si es comporta diferent, només sobre la base d'aquests sondeigs.

Tanmateix, l'examen de la informació recollida permet concloure **l'existència de certes similituds i d'algunes diferències, no gaire acusades, tot i tenint en compte que la població catalana tampoc no és un conjunt homogeni**, en la mesura que es tracta d'una societat feta de persones de procedència diversa, arran principalment de les onades migratòries internes dels anys 60 i 70.

Així, i **pel que fa a les idees al voltant de Catalunya, la majoria de la població immigrada i la catalana es mostra favorable a la idea de la seva autonomia**, malgrat que **dissenteixen en el seu grau de recolzament a les idees del nacionalisme i la independència**. Aquest recolzament és menor entre els nouvinguts. Però si es distingeix dintre de la població catalana entre els autòctons i els nascuts a altres parts d'Espanya, es comprova que és aquest darrer grup el que s'hi mostra més contrari, situant-se la població immigrada sobre aquests temes en una posició intermèdia entre els nascuts a Catalunya i els originaris de la resta d'Espanya.

La població immigrada estrangera i la catalana considerada en el seu conjunt també comparteixen opinions semblants sobre idees i/o termes que giren al voltant de la forma més adequada d'organització econòmica de la societat. Ambdós grups **es mostren majoritàriament d'acord amb el socialisme i la propietat privada, alhora que contraris al comunisme**. Tanmateix, els separen diferències notables a l'entorn de les actituds sobre **el capitalisme**, que és **menys rebutjat per la població immigrada estrangera, en comparació amb la població catalana**.

I quant a la resta d'idees o temes examinats, **la majoria de la població immigrada estrangera com de la catalana** de procedències diferents **recolza el feminisme i el desarmament**, encara que els nascuts a altres parts d'Espanya hi estan d'acord en una proporció menor. I **els immigrants d'origen estranger es mostren més favorables a la globalització, però especialment a la immigració**.

La població immigrada estrangera i la catalana consideren com a molt o bastant greus algunes de les conductes examinades que constitueixen delictes, mentre que els comportaments que toquen més directament l'esfera privada de les persones, reben valoracions una mica més dissemblants. Així, i a banda de **la violència domèstica**, que concentra el rebuig quasi unànime de tots els grups d'origen, **la desaprovaçió de l'avortament i l'homosexualitat és més gran entre la població immigrada d'origen estranger**. Per últim, **la contractació d'una persona "sense papers" o la construcció d'una mesquita a prop de la casa de l'entrevistat, resulten menys censurades entre la població immigrada d'origen estranger**.

Pel que fa a les actituds polítiques més bàsiques, **la població immigrada d'origen estranger i la població catalana comparteixen nivells semblants i bastant elevats de desinterès per la política**. Però aquest desinterès generalitzat conviu amb nivells importants de força satisfacció amb el funcionament de la democràcia, que són més alts entre la població immigrada d'origen estranger.

A nivell ideològic, **tots els grups d'origen es consideren majoritàriament de centre**, malgrat que entre la població catalana, ja sigui nascuda a Catalunya o fora, **després hi dominen les posicions de esquerra i centre esquerra**, i respecte dels sentiments de pertinença a Espanya/Catalunya **predominen les identitats duals entre tots els grups d'origen**, encara que també s'hi ha detectat un percentatge elevat de població immigrada

estrangera que no respon a aquesta pregunta, i una proporció més gran d'adscripcions duals entre els nascuts a altres parts d'Espanya en comparació amb els nascuts a Catalunya.

Malgrat la tendència més gran a declarar que no se simpatitza amb cap partit polític en concret, quan es pregunta pel grau de proximitat (o distància) en relació amb cadascuna de les principals forces polítiques catalanes, **el PSC (PSOE) tendeix a ser el partit que recull més sentiments de proximitat entre tots els grups d'origen**, encara que amb una proporció variable segons quin sigui el grup. D'altra banda, també s'hi aprecia cert patró de resposta pel qual **la població immigrada estrangera i els nascuts a altres llocs d'Espanya s'assemblen més entre sí en termes de preferències partidistes en comparació amb la població catalana autòctona**. Així, aquest patró indica una proporció menor de sentiments de proximitat respecte de les formacions nacionalistes de CiU i ERC, i lleugerament més gran respecte del PP, encara que aquest partit continua concentrant els percentatges més grans d'entrevistats que s'hi senten molt o bastant distants.

Finalment, **la població immigrada d'origen estranger tendeix a valorar més positivament les institucions i les figures polítiques més destacades**, malgrat que també s'aprecia el seu grau de desconeixement més gran respecte dels líders polítics catalans.